

Altaelva vil aldri bli utbygd

Rød Ungdoms avis Nr. 1 - 1981

MIDTSIDENE

Er du homo?

Hvis svaret er nei, kjøp Rute 80 og bla opp på side 3.

Hvis svaret er ja, kjøp Rute 80, bla opp på side 3.

RUTE 80 MØTER

«IRA-terrorist»

SIDE 14

RUTE 80 ERKLÆRER

Krig mot
hasjen

SIDE 7-10

JON MICHELET:

Blant pønkere
i New York

SIDE 2

Jon Michelet: Pønk i New York

Rute 80 har bedt meg skrive noe om pønk i New York. Ikke var jeg i New York for å høre på pønk, og ikke har jeg no' greie på pønk, jeg digger helst cool jazz. Men skjeppen ville det slik at jeg havna på et pønker-hotell, og at jeg en sein nattetime rota meg inn på en pønke-klubb, som jeg trodde var en jazz-klubb.

«S.n.a.f.u.» het klubben og lå i grenselandet mellom det hippe Greenwich Village og det litt støvete området som heter Chelsea. Jeg grunna på hva «S.n.a.f.u.» betydde, kom til at det er amerikansk militærslang og betyr «Situation normal — all fucked up», på norsk: «Situasjonen er normal og helt forpult».

Så gikk jeg inn, betalte fem-seks dyre dollars, og fikk slengt en mengde hard musikk i trynet. Oh, yes! Det ulte og kvein så ørene flagra.

Rute 80 ville vite om pønk i New York er et overklassefenomen, om denne musikkformen ikke raker arbeiderungdom. Umulig å si for meg uten undersøkelse. Men på «S.n.a.f.u.» var det en mix av alminnelig skoleungdom og folk som du kunne se utpå at sto i jobber som snackbarserveringsjente, hjelpemann på trailer og slikt. Eller arbeidslause. Dem er det mange av i New York. Oppe i Harlem er nok arbeidsledigheten 50—60 prosent for den svarte ungdommen mellom 15 og 20 år.

Svart ungdom var det få av på «S.n.a.f.u.». Mest hvite der. Kanskje reggae har mer drag på ungdommen fra ghettoene.

Musikken? Det var en sang som handla om ung kjærleik. Rett fra levra. Elsk meg eller dø. Noe slikt. Ikke særlig oppsiktsvekkende, det jeg fatta av teksten. Ei malt jente (ikke noe grønt

hår, ingen barberblad i øra) var vokalist. Intens, litt skjærende i røsten, dramatisk utringa. Hun så ikke ut som om hun kom fra gymnasiet eller college. Det gjorde derimot en av gutta som spilte gitar. Tekkelig genser, moderat snauklipt hår. Bassisten var en krølltopp som spilte hardt og bra og gikk ned på knærne og hylte med jamne mellomrom.

Kanskje er jeg for åreforkalka til at jeg kunne få noe særlig ut av det. Svingte ikke for meg. Men jeg likte meg bedre på «S.n.a.f.u.» enn på den mye mer berømte klubben «Village Vanguard», en jazzklubb. Der spilte et band som alle så ut som om de var fra den intellektuelle middelklassen og trivdes veldig bra med det. Plink-plonk-musikk. Stearinlys og diggende publikum.

Mye større var det på en øde jazzklubb som het «Salted Peanuts». Der hørte jeg en pianist, nesten glømt etter ti år i Afrika, som heter Randy Weston. Det var piano à la Duke Ellington, med mye Nigeria og Marokko i, fra et enkelt piano uten all den forbannede elektronikken. Svingte som faen. Fri improvisasjoner. Rytme. Bedre enn Beethoven!

Dette er det jeg savner i pønken: Melodi. Jeg trur det som kommer etter pønken blir mer melodios, litt lavere, stemte vibrasjoner. Men jeg veit jo ikke hva som kommer etter pønken, eller om det kommer noenting etter pønken i det hele tatt.

Har Amerika tilført pønken noe nytt? Er det bare etterdunking og etterklonking etter europeiske forbilder? spør Rute 80. Jeg tror ikke det finnes noen spesiell amerikansk pønk, noen nye vrier og vendinger som ikke finnes i England eller Berlin.

Spørsmålet er vel heller om det går an å fornye pønken, sånn som rocken kunne fornyes av han som nettopp fikk fire kuler i seg i New York.

På hotell Chelsea der jeg bodde var det en stadig strøm ut og inn av pønkeaktige typer. Første mennesket jeg så der var ei jente kledd i en serksydd sammen av dominobrikker. Det var ikke så mange med grønt hår. Mest var det gråbleike engelskmenn i lange frakker. Jeg fulgte ikke etter noen av dem, så jeg kan ikke si hva de foretok seg i byen.

Sid Vicious fra Sex Pistols bodde på dette hotellet. Han tok livet av jenta si der. Så var han fjorten dager på mental institusjon, kom tilbake til hotellet, og dopa seg til døde der. Jeg hadde et inntrykk av at noen av gjestene fra Europa kom til hotell Chelsea for å få et kick ut av skjeppen til Sid.

Til slutt et gatebilde fra 7. aveny. Jeg kommer fra jobb ute i Brooklyn om kvelden, det er seint og mørkt mellom skyskraperne. Du skvetter hvis noen kommer mot deg fra et portrom.

Gutt og jente kommer ut av et portrom. Dæskan! Men hun har gulrotfarget hår, og han har ikke no' hår i det hele tatt, bare ei stripe tvers over issen, som en mohikaner. Og han bærer på en liten kassettspiller, slår på full guffe, gliser. Lyden drukner i ulet fra ei politisirene.

Og jeg går rolig videre. For det fine med pønkere i New York, enten de nå kommer fra over- eller underklassen, er at de er hjertens snille folk som ikke dreper deg. De får gorra ut på annen måte.

Jon M

Stein Fossli foran Monolitten i Frognerparken. For øvrig Norges største fallossymbol. (RÅ-foto)

Mamma ga meg

Plata som Stein nylig har lagd, er en singel og den må høres. Den kom ut en og en halv uke før jul. På ei uke har den solgt 500. Tekstene er stort sett «homotekster». Sjøl sier Stein at å synge om dette er å sprengte et tabuområde. Teksten på «Mamma mannen ga meg gonorre» er jeg mest fornøyd med. Hele sangen begynnte med en setning, nemlig titelen. Brukte flere måneder på å bygge den ut. Den siste delen gikk unna på fem minutter før at Johnny Yen skulle rekke å lage en melodi. A-siden synes jeg er litt for tradisjonell. Litt for politisk og ikke så rockete. Musikkbladet PULS mente at musikken var uoriginal rock, men det er jeg absolutt ikke enig i. Jeg er veldig fornøyd med de to melodiene Johnny har lagd. Jeg vil heller kalle dette det beste av dagens rock. Ikke noe nytt, men hvem har vel lagd det de siste 10 år. Teksten på «Gonorre-låta» er også misforstått. PULS oppfattet den som en skildring av hvordan homofile blir utnyttet. Det var ikke min hensikt. Den handler om en fyr som

mannen gonorré

drar til Danmark for å få seg en mann. Det har også hendt at jeg har dratt til København fordi jeg er kåt. Det synger jeg gjerne om. Det finnes mange teorier om at det er sprøtt å sjekke villt, noe stemmer kanskje også, men jeg er ikke interessert i å lage et image rundt meg selv som ikke stemmer med virkeligheten. Jeg sjekker villt noen ganger, og det er det mange andre sopere som også gjør.

— Seksualfiendtligheten i samfunnet må brytes. Det er fullstendig lovlig å være glad i hverandre, men med engang denne gleden gir seg til uttrykk under dyna, så er det tabu.

«Som en kilde klar og ren» står det med blå bokstaver mot en hvit bunn som forestiller en sprut. Under og på siden henger gule silkefrynser. Silkesnorer svinger seg ned langs siden. Den pleier dukke opp i hvert Faglig første mai-front-tog i Oslo. Vi traff en av soperligaens fremste representanter, Stein Fossli f. 11/10-52 på Casino, et velkjent minneste for den eldre og heller kultiverte del av m-l-rørsla.

- En følelse av selvrespekt å være åpen homo
- Egentlig er vi alle homofile
- Å bli kalt avviker, er et kompliment
- Det finnes fremdeles en del sexy AKP'ere
- «Ingen» har alltid, og vil alltid være min representant
- Det værste med pornoen er at den er alt for dyr

Dette er noen av påstandene Stein Fossli fra Soperligaen kommer med til Rute 80.

— Soperligaen består av under 100 personer. Vi har aldri dagsorden på møtene, og diskuterer for det meste hverdagslige ting, sier Stein. Vi liker best grovbrød, og ikke sånn plastikk «Bakersopplegg».

— Hva annet har Soperligaen gjort?

— Vent litt ... (her blir intervjuet avbrutt for første gang. Intervjuobjektet må på do.)

— Jo, vi har gjennomført diverse aksjoner. Blant annet hadde vi sammen med Lesbisk Bevegelse en aksjon utenfor Filadelfiaforlaget. De ga ut en bok som beskrev homofile som potensielle masse-mordere. Det neste opplaget kom ut uten dette kapittelet. Så det oppfatter visom en seier.

— Dere hadde en enorm pære i første mai-toget?

— Ja, med vilje lagde vi den altfor bred slik at den måtte bæres på langs. På do sto det «Fei vekk alle skdedyra — sopere feier bet» med tegning av en kot som sopte vekk politiet, mitære, prester o.l. Første mai år planlegger vi virkelige aksjoner. Dette blir sær Norge ennå ikke har

sett maken til Du vil bli sjokkert.

— Hvorfor går dere i Faglig første mai-front sitt tog?

— Den eneste grunnen er at det er det største. Vi gidder nemlig ikke dele oss opp og gå i flere. Dessuten er det jo reservasjonsrett. Vi reserverer oss fra alle paroler utenom våre egne. Dessuten finnes det jo fremdeles noen sexy AKP'ere.

Igjen blir vi avbrutt. — Jeg skulle gi deg denne lappen fra han som sitter der borte. En fyr kommer til bordet vårt og smyer en lapp over skulderen. Intervjuobjektet snur seg og ser en gammel kjenning. Et par slengkyss flyr gjennom lufta og vi kan fortsette.

VI ER ALLE HOMOFIL

— Det sies at en av fire er homo?

— Det er feil. Jeg vil heller si at egentlig er vi alle homoseksuelle. Men av samfunns-messige årsaker våger ikke alle å leve det ut. Dessuten synes jeg det er uinteressant hvor mange som til en hver tid gjør hva. Det verdifulle ved seksualitet og forhold mellom mennesker kan ikke

måles i prosent.

— Dere kalles avvikere.

— Å ja, det tar jeg som et kompliment. Noen sier vi er «varianter». Huff jeg grøsser. Tenk å være en variant av undertrykkeren sin.

— Så homoseksualitet og hetrosexualitet er ikke to likeverdige varianter av den menneskelige seksualitet, altså?

— Homo- og hetrosexualitet er politiske betegnelser. Hetro står for undertrykkelse, mens homo står for kamp for et system der slike betegnelser er unødvendige. Det som er viktig er å gjøre seg uavhengig av undertrykkerne. Ikke ettertrakte dem.

— Med det samme vi er inne på det, hva mener du ellers om utviklingen av Forbundet av 48?

— Den utviklingen de er kommet inn i kan komme til å skade de homofile på lang sikt. Den hierarkiske oppbyggingen, og den borgerlige tilpasningspolitikken kan i beste fall skape en tilsørt aksepteringssituasjon for de homofile. En situasjon ingen undertrykt gruppe er tjent med. Målet for den kampen Soperligaen og ikke minst lesbisk bevegelse fører, innebærer en fullstendig omveltning av de grunnleggende undertrykkelsesmekanismerne i samfunnet. Forbundets politikk er intergrering i samfunnet. (Avbrytelse nummer tre. Igjen må denne «avvikeren» vi forsøker å føre en normal samtale med, på do.)

— DNF-48 ja, det var der vi var. De driver en aksjon for å sikre Wenche Lowsows (populært kalt Liveshow red.anm.) nominasjon. De sier bl.a. at Lowsow er alle homofiles representant. Hvilket er en regelrett løgn. Selv ikke den «uredde talsmannen» Rød Valgallianse ønsker å få inn på Løvebakken er min representant. Langt mindre en reaksjonær høyrepolitiker.

— Ingen har alltid og vil alltid være min representant i maskineriet som oppretthol-

der undertrykkelsen.

— Er det vanskeligere å være åpen, erklært homo?

— Nei, slettes ikke — for ikke å si tvert om. Lever et langt mer meningsfylt liv i dag enn det jeg gjorde i min «skjulte» periode. Riktignok har jeg opplevd direkte vold, trusler o.l. men dette overskygges fullstendig av den positive følelsen av selvrespekt som det å være «åpen» innebærer.

Feministgruppene har forresten kommet utrolig langt når det gjelder å snakke om «forbudte» ting. Hadde det ikke vært for dem hadde homo-kampen kommet mye kortere. Miljøet blant lesbiske er så fint som vi menn ikke vil oppleve det på lenge.

— Men dere vil ikke samarbeide noe særlig med jentene?

— Nei, det er fordi vi er privilegerte akkurat som andre menn i samfunnet er privilegerte overfor kvinner.

— Mange oppfatter sopere som svært feminine, samtidig som homorørsla proklamerer at homoer er som folk flest?

— Et øyeblikk, jeg må bare på do!! (Altså for tredje gang. Gudene vet hva han gjør der.)

Jo til det vil jeg si at mange homoer er feminine. Adre skjuler seg bak en kjedelig heterofil maske. Når enkelte hevder at vi ser ut som folk flest, føler jeg at dette er mer et knefall for samfunnets verdinormer for hvordan menn og kvinner skal se ut og oppføre seg. Hvorfor ikke snu parolen (og forandre den litt): Folk flest burde se ut som homofile.

FASCISME — RASISME

— Tyskera deporterte homofile til egne leire? Hvordan ser du på kampen mot fascisme?

— Kampen mot rasisme og fascisme ser jeg som en del av homokampen. Årsaken er i begge tilfeller samfunnets behov for sydebukker. En kan derfor si at en av grunnene til at homofile har

det relativt fritt i dagens Norge, skyldes det faktum at folk misliker mest de mer synlige paktistanerne.

For å komme med enda et spark til DNF-48: — Jeg ble sjokkert da jeg oppdaget at ledelsen var mer opptatt av å ekskludere progressive framfor å finne ut av ryktene om at en sentral nynazist vanket på klubben (Metropol).

— Er dere homoer like forbanna på pornoen som det Kvinnefronten er?

— Jeg synes bevegelsen mot porno virker meget hysterisk. Vi har fått den pornoen vi fortjener. Det vil si at det er «vår» seksualitet det er noe galt med. Den patriarkalske kulturen bygger på en fiendtlig holdning til de seksuelt lystne. Det vi har sittet igjen med er en maltraktert form for forplantning. Når så spekulative krefter benytter seg av folks undertrykt og i aller høyeste grad kjønnsmonster-påvirkede seksualitet eller seksuelle behov, virker det nærmest latterlig å forsøke og forby folks (menns) seksualbehov.

— Ja, det er greit, men pornoen dyrker fram visse, og da særlig kvinnelige idealer. Sønn og sønn ser drømmekvinnen ut, slanke lår, faste pupper osv..

— De idealene eksisterte lenge før pornoen ble hvermannseie.

— Er det noe positivt da?

— Nei, men som sagt, pornoen viser bare forholdene ellers i samfunnet. Det er samfunnet som må forandres, ikke bildet av det.

— Å fjerne pornoen ville bety en liten forandring av samfunnet. Ingen stor men dog ...

— Lukk øynene, sett bind foran dem eller sett på deg rosa solbriller. Da blir alt annerledes og lettere å for-døye. Dessuten er det masse porno jeg personlig tenner på

EROTISK KUNST

— Vent litt ... Nok en gang må intervjuet avbrytes, men

denne gangen er det intervjueren som må på do. Og gjett hva som skjer der når jeg står ved pissoiren! Hvis du tippet at Stein kom etter og smøg en klam hånd i skrittet mitt bakfra og tok et godt tak rundt bjellene mine mens jeg sto og pissset, så tok du nok ganske riktig feil. Ja. Nei, jeg klemte tidligere om-talte kroppsdeler i glidelåsen på buksesmekken, gitt. Det er faktisk kun andre gang det skjer i mitt ellers så erfaringsfylte liv. Vel jeg kommer meg jo tilbake etterhvert, og tror du ikke sniken har ønsket ut knallargu-menter imens.

— Hvis en går i et kunstgalleri og ser bilde av en skog og natur så kalles det realisme, tror jeg. Men hvis det er et bilde av to folk som tar seg et knull, og en får lyst på et knull av det sjøl, ja da er det «neifysj» med en gang.

— Men pornoaksjonen snakker da også om erotisk kunst.

— Halvnakne-jesusfigurer fra bibelhistoria kan jeg vanskelig forbinde med erotikk. Jeg blir tvert om impotent av det, kjære Unni Rustad.

Det jeg synes er verst med pornoen er at den er alt for dyr (homopornoen). Jeg er enig at heteropornoen er forferdelig. Men det er ut fra et rent etisk moralsk politisk synspunkt.

— Til slutt, Stein — Mange folk sier: «OK, det er greit at folk er homofile, jeg aksepterer det, men bare dem ikke prøver seg på meg så». Kommentar?

— Nei vel, dem kan prøve seg på meg i stedet. (Og dermed blir intervjuet avbrutt for godt. Stein får nemlig telefon fra en venn som visste han var her.) Vi sier takk for praten og avtaler og treffes ved Monolitten i Frognerparken neste søndag for å ta bilder. Alt som skjedde der er jo også verdt et par sider, men det får vi ta nærmere jul.

Rune M

Nye motdemonstranter

Alta har fått sine motdemonstranter. Dagens parole er lov og arbeid. Alle vet inkludert motdemonstrantene sjøl - at argumentene ikke holder. Lov og arbeid er skuebrød. Bak den skropelige fasaden høres: Finnjævel, samefaan, adlyd ordre.

Har de sett motdemonstrantene før? Historia er full av motdemonstranter. Svartfoten, samarbeidsmenn under okkupasjonen, forsvarerne av USAs krig i Vietnam, Kyvik og Vivi Krogh. Motdemonstrantene har demonstrert til alle tider og i alle land. De demonstrerer mot framskritt, rettferdighet og solidaritet. De demonstrerer for underkastelse, intoleranse og dumhet. De er borgerskapets nyttige idioter.

Av og til er det vanskelig å gjenkjenne motdemonstrantene. Noen av deres talsmenn pakker inn sine budskap. Gerhardsen mobiliserte motdemonstranter til kamp mot kommunister i sin Krakerøy-tale i 1946. Motdemonstrantene har deltatt i jodefølger og kommunistfølgelger i hele dette århundret. Ved å spille på frykten for det ukjente, evnen til underkastelse og menneskets mest fornedrende sider, piskes det opp demonstrasjoner mot minoriteter, framskritt og rettferdighet. Farligst er det at såkalte hederlige og anstendige mennesker rekrutteres til motdemonstrantenes rekke. Grunnlaget for rekrutteringen er uvitenhet og historieløshet.

Vivi Krogh har vært medlem av AUF. Hun er sjølsagt et unntak fra regelen. Men faktum er at den bevegelsen som sto fremst i kampen for rettferdighet og solidaritet, idag fostrer motdemonstranter. I snart 60 år er resolusjoner vedtatt, landsmøter avholdt, reisesekretærer har reist og organisasjoner er skapt. Arbeiderklassen er blitt fortalt at den må vente å holde seg i ro. Arbeiderklassen er tiltenkt oppgaven som lydige redskaper i maktapparatets hender. I Haakon Lies and er lojalitet og underdannighet blitt kjennetegn på de som tilpasser seg. På denne måten mobiliserer Arbeiderpartiet både direkte og indirekte til motdemonstrasjoner i Alta.

Ekkot fra fortida bør runge når motdemonstrantene - etter ordre fra borgerskapet og Arbeiderpartiet - står oppmarsjert i Alta. I Afghanistan's fjell lemlester imperialismen mennesker med iskald brutalitet. Vi står på kanten av stupet. Det er motdemonstrantenes holdninger som kan gjøre katastrofen uungåelig. Derfor er kampen mot deres tankegods en framskutt oppgave. Å bekjempe rasismen, dumheten og intoleransen og deres fanebærere er en forutsetning for internasjonal solidaritet og en forutsetning for det arbeidende folkets frigjøring.

Å gud som vi skal hate intoleransen, rasismen og den blinde underkastelsen.

BB

RUTE 80

Rød Ungdoms avis
Postadresse: Boks 4702, Sofienberg, OSLO 5
Tlf.: (02) 11 19 03
Kontoradresse: Tollbugt, 7 (inngang Skippergata).
Redaktør: Rune Moen
Signerte artikler står for forfatterens egen regning, og trenger ikke falle sammen med Rød Ungdoms offisielle syn.

Trykk: as Duplotrykk
Abonnement koster kr 35,-

Side 15 (bokanmeldelsen) skal sikkert være skulerande for Rød Ungdom, og det er bra. Men så lang og så lite pedagogisk laga. Og overskrifta var no svært hjelpeløst.

99% av de politiske bøkene som blir skrivi no blir neppe klassikarar for 80-åra, polemikk mot «Gnist» eller ikkje!

Men dette er berre pirk.
Helsing superfan
Anders S.
Lillehammer

Ekstraavgave

Siden forrige ordinære nummer av Rute 80, har Oslo Rød Ungdom gitt ut en ekstraavgave av avisa. Den er kun på fire sider og dreier seg om budsjettforslaget for Oslo kommune. «Flaket» har blitt delt ut gratis ved forskjellige aksjoner i Oslo. Ekstranummeret kan fås ved henvendelse til Rute 80 eller Rød Ungdom.

From Beijing with love...

To the editor of Rute 80

— Happy New Year!

China Features, Beijing

Rute 80 takker

Kjære kameratar,
Vi har mottatt den hyggelige nyårshelsinga dykkar, og ønskjer med dette å seie takk det same. Vi håpar de vil oppnå enda større sigrar i 1981, og at det kinesiske proletariatet vil halde fast på marxismen-leninismen Mao Zedong-tenkjinga, proletarisk internasjonalisme og prinsippa til klassekampen og verds-

Ny formann?

Hua Guofengs politiske karriere som formann i Kinas Kommunistiske Parti ser ut til å gå mot slutten. Ryktene svirrer i Beijing, og hans sannsynlige etterfølger, generalsekretær Hu Yaobang har den siste tida mottatt partiledere og andre prominente gjester. Hua Guofeng møtte ikke seks re-

Faglig ungdomskonferanse i Bergen

Faglig utvalg har fått denne beskjeden fra Bergen: «I helgen den 21 - 22. februar 1981, skal Bergen Faglige Samorganisasjons Ungdomsgrupper - FUG - i samarbeid med de andre faglige ungdomsgruppene i Bergen arrangere konferanse for Faglige Opprettelse av flere Ungdomsgrupper vil stå sentralt på konferansen. Det er også håp om at det bryter ut en «virus» etter konferansen, med det formål og spre smitte over det ganske land, slik at Faglige Ungdomsgrupper får rotfeste over hele det faglige Norge.

Utteksling av ideer og erfaringer med faglig ungdomsarbeid, vil bli et viktig emne for konferansen.

I Bergen er det grobunn

for enda flere Faglige Ungdomsgrupper. Det er derfor bare å håpe at flest mulig faglig ungdommer deltar.

Konferansen vil være åpen for pressen. På malding og informasjon kan skje ved henvendelse til: FUG, Bergen Faglige Samorganisasjon Folkets Hus, Hakonsgate 5, 5000 Bergen»

Dra dit!

Samtidig vil vi minne om at vi blir usigelig glad om ungdomsretta forslag til LO-kongressen kommer oss i hende. Hvis du veit om noe slikt, bes du i en henvetvart fart å sende det til FU i Rød Ungdom Boks 610, Sentrum OSLO 1

Morten

revolusjonen.

Som de ser, har vi skifta adresse. Vær vennleg å bite merke i den nye adressa vår.

— Stå fast på klassekampgrunn!

— Lenge leve formann Hua Guofeng!

Internasjonalistiske helsingar frå RUTE 80, avisa til Raud Ungdom i Noreg.

Rune Moen (sign.)

bladstyrar

Tor Hammer (sign.)

utanriksansv.

gjeringsmedlemmer fra Japan og heller ikke formannen i det greske kommunistpartiet (innenriks).

De fleste hadde ventet at Hua Guofeng skulle bli sittende som partiformann, ikke minst fordi det er så kort tid siden han gikk av som statsminister. Hvis Hua nå går av som partiformann er dette et signal om at ingen tidligere aktivister fra Kulturrevolusjonen vil gå fri. En må frykte at

flere rettssaker vil følge i kjølvannet av rettssakene mot firerbanden. Det var ventet at Deng Xiaoping ville bruke Hua som det offisielle ansiktet utad. Huas posisjon i partiet ville da vært et signal til tidligere deltakere i kulturrevolusjonen om at disse også skulle kaste seg inn i kampen for de fire moderniseringene.

Det motsatte er nå altså i ferd med å skje. Vi frykter at Kina nå vil gjøre store overslag i kampen mot venstreoverslagene under kulturrevolusjonen. Generalsekretær Hu Yaobangs uttalelser om at «ingenting var bra ved kulturrevolusjonen» og at den var «en fullstendig negativ erfaring», illustrerer dette.

Til tross for at vi i hovedsak ser positivt på utviklingen i Kina, er det grunn til å advare mot disse opplagte overslagene og udialektiske oppsummeringene av historien.

Bjarne Brorson
p.t. i Yenau

Politivold

Pol'tivold skjer daglig i Norge. Det er ikke få mennesker som en eller annen gang har fått føle politiets koller over ryggen, fått seg en på trynet eller psykiske overgrep.

Politivoldaksjonen vil forsøke å samle en del opplysninger omkring dette, med sikte på utgivelse i bokform. Vi trenger en dokumentarisk bok om dette. Og

til det trenger vi DIN hjelp. Har du fått føle politiets harde hånd? Skriv til oss og fortell om det!

Politivoldaksjonen
Boks 405
3901 PORSGRUNN

RU i LNU

Rød Ungdom ble 13. desember i fjor opptatt som medlem i Landsrådet for Norske Ungdomsorganisasjoner. Landsrådets formålsparagraf uttaler bl.a.: Landsrådet for Norske Ungdomsorganisasjoner (LNU) skal arbeide ut fra FN's og Europarådets konvensjoner om menneskerettighetene, rett demokrati, sosial rettferdighet, nasjonal selvbestemmelse og mot imperialismen, kolonialisme og annen undertrykkelse. Ingen dårlig målsetting!

LNU er en viktig samarbeidsorganisasjon for norske ungdomsorganisasjoner. Rød Ungdom håper å kunne utvikle samarbeidet med organisasjonene innenfor. På rådsmøtet 13. desember ble det innvalgt to nye styremedlemmer. Roy Halvorsen fra NGS og Harald Nilssen fra YLI.

Rød Ungdoms skolekonferanse

Rød Ungdom avholdt i helgen 10 - 11. januar en skolekonferanse for elever i den videregående skolen. 70 gymnasiaster, yrkesskoleelever, og husflidselever fra hele landet fant veien til Sogn yrkesskole i Oslo for å diskutere de store aksjonene mot nedskjæringene på stats- og fylkesbudsjettene. I innledningen ble det presentert at kampen for bedre undervisningstilbud og bedre økonomiske kår må bli hovedsak for elevorganisasjonene NGS og YLI i året som kommer.

Konferansen tok også opp Rød Ungdoms rolle og betydning i elevkampen.

I en uttalelse oppfordrer konferansen alle elever om å støtte Afghanistan i avstemningene om hvilket prosjekt Operasjon Dagsverk skal gå til i 1981.

Fei vekk den billige 80-årspessimismen!

Av
Bjørn Nilsen

Fra diktsamlinga «På Tide».
Trykt med forfatterens tillatelse

Å nei, vi lar oss ikke lure
av all den forbannet veltilpassede pessimismen
foran 80-åra. Tvi fan,
se å få den ut av kjeften!
Den smaker sjoloppgivelse og undertrykking
som råttent brønnvann!

Selvfølgelig er det riktig nok
at mye har gått til helvete i 70-åra — da også!
Mye radikalisme og medvindskommunisme
har spilt grundig fallit. Men når vant vi
viktigere seire? Og fikk gjort mer?
Derfor er tida *ikke* inne
til å kneppe ihop hendene og synge salmer og gi opp
og tørke snørr og tårer
og vente på dommedag.

Riktignok har noen luftslott rast ettertrykkelig sammen,
noen gudebilder ligger smadret i dass
mens enkelte dogmier har gått i forråtnelse
og lukter innestengt lik.
Men det betyr gud trøste og bevare meg ikke
at vi er beredt til å ta plunke-gitaren med oss
ut på hjemlengsel-skjæret
og synge fraflyttet utkant-blues

å nei, ennå er så mye ugjort,
ennå fins så mye krefter og rå arbeidslyst
og ennå er det så mange som direkte lengter
etter å kaste seg rundt og tygge grov stein
at det aldri i evighet skal gå sånn
som kapitulasjonsprofetene gnåler og spår om
når de preiker stagnasjon og fotlenker
og rådvill på-rævva-sitting døgnet rundt
som heltidsbeskjeftigelse nr. 1.

Vi er fortsatt såpass mange oppegående
at vi grundig skal kullkaste idiotprognosene
om reformpauser, høyrebølger, intimsfærer
og praktverk i farger om hytte, bil og båt
som de nye framtidsvisjonene.
Når vi bare får områdd oss,
tørket snørra av ungene våre,
stanset vegg-til-vegg-teppenes uhemmede frammarsj
og kastet de ubrukelige engangspakningene i søppelsjakt
en gang for alle!

Da er vi nemlig klare til å spytte ut knebelen
og rope så det skraller i gatene
og gir gjenlyd i den tusenmil-lange værbitte steinrøysa.
Her skal det fan danse oss ikke være
mer drittprat om kanten av stupet,
sist i verden
og nedslående utsikter til depresjon!
Her skal vi rett og slett på øyeblikket
i gang med de mest uhorvelige krafttak
for å få stablet ihvertfall vår ubetydelig lille,
men fantastiske og livsviktige del av verden
solid og skikkelig på beina for å begynne
den slitsomme og svette
langvarige og kondisjonskrevende
nesten uoverkommelige
men tvingende nødvendige
marsjen inn i de drøyt baktalte 80-åra.
Ut av møllposene, kamerater!
Kast sutteklutene og narresmökkene!
70-åra er på ingen måte slutt!

DRØMMEN OG VIRKELIGHETEN

Han satt og stirra ut
gjennom kjøkkenvinduet.
Lysene fra byen på den
andre sida av fjorden fikk
ham til å tenke på tusen
fyrstikkflammer mot den
svarte vinternatta. De vit-
na om liv, om mennesker.
Her sov de, spiste de, jobba
de. Her elska og kran-
gla de. Han kunne følge det gu-
le blinklyset til en av Veg-
vesenets biler som lang-
samt bevega seg bortover
ei gate. Arbeidsmannen
som kjører brøytebil kan
ikke ligge varmt i køya sjøl
om klokka drar seg ut i de
små timer. Nei, han må få
unna snøen som daler ned
fra himmelen i ustoppelige
mengder og dekker gater
og fortau med et tjukt, hvitt
teppe. Gjør han ikke jobben
sin kommer ingen seg på
arbeid om morran. Og da
stopper samfunnsmaskine-
riet opp.

Samfunnet — det var
en enorm maskin som dur-
te av gårde i det samme ro-
lige tempoet, på evig gang
framover. Men en maskin
må smøres godt for at den

skal virke. Blir den ikke
smurt, ryker den til slutt.
Alle de som jobba var som
en liten oljedråpe. Med sitt
arbeid ga de maskinen den
smurninga som må til for å
holde den i gang. De treng-
te seg inn mellom de mins-
te tannhjul, til den mest
bortgjemte kobling, ga oss
hver eneste en av alle de tu-
sen delene et strøk livsgiv-
ende smurning. Det var
de mange små dråpene
som gjorde at maskinen ik-
ke stoppa opp.

Men lysene minnet ham
også om kulde. Han så for
seg hovedgata, badet i isen-
de lys fra neon og utstil-
lingsvinduer. Gata var full
av liv, men lyset ga den et
goldt, øde preg. Det var her
ungdommen samla seg om
kveldene. På gatehjørner
og i trappeoppganger sto
de i store klumper og kjek-
ka seg for hverandre, mens
de skulte mistenksomt på
alle som gikk forbi. Her sto
de og skutta seg, kveld ut
og kveld inn, med harde
skall rundt en uferdig
kropp på leiting etter var-
me. Hva hadde *de* å vente

seg av livet? Hva fikk *de*
bruke ungdomstida til?
Hva var det for et samfunn
han bodde i som ikke hadde
annet å gi store ungdoms-
masser enn et gatehjørne
om kveldene, ei fyll i helge-
ne, og kanskje et lite brekk
av og til for å få penger til
en blås? «Et hardt sam-
funn må føde harde barn,»
tenkte han.

Et skip glei stille forbi i
den mørke natta. Å, hvor
han ønsket at han kunne ha
blitt med, reist bort, langt
av sted, rømt vekk fra alt.
Alle rømte når virkeligheta
og problemene nådde dem.
Noen rømte inn i en rå ver-
den av alkohol og stoff,
andre rømte inn i en glatts-
leika verden av moter, dis-
co og falske, polerte ver-
dier. Men de rømte fra det
samme faenskapet.

De hadde bestemt seg
for å arbeide for et bedre
samfunn, de som kom sam-
men en gang iblant for å
snakke om sosialismen,
landet hvor folk skulle job-
be for hverandre og se re-

form av et samfunn de sjøl
hadde kontrollen over. De
hadde sittet på trange hyb-
ler i seine nattetimer og
diskutert så det sang i veg-
gene, mer eller mindre sak-
lige argumenter hadde gått
skyttiltrafikk gjennom
rommet. De hadde trodd på
noe, trodd at det gikk an å
skape en bedre verden på
ei jord herja av sult, krig,
vold og elendighet. Og de
trodde de hadde en måte å
gjøre det på.

Men nå begynte også det
å svikte. Når de store tan-
kene ikke gikk i oppfyllelse
og idealene begynte å bli
slitt i kantene, ville de og
rømme.

På kjøkkenbenken tik-
ka klokka mot midnatt.
Han slo på radioen, og hør-
te en klagende saksofonto-
ne dø hen. Grammoforum
var slutt. Nå begynte nyhe-
tene. «Flere landsbyer i
Afghanistan har blitt utsatt
for bombeangrep fra sovje-
tiske fly det siste døgnet.
Det meldes om store øde-
leggelser og mange drep-
te.» Faen ta det hele! Her
klaga og søyt de over sin

sultatet av sitt eget slitt i
egen utilstrekkelighet,
gravde seg ned i sine egne
problemer og ga blaffen i
alt, mens verden vandra
forbi med «undergang»
skrevet i blikket og
afghanske bønder kjempa
som besatt for å overleve.

Her lå kanskje kjerna i
det hele. I Afghanistan sto
de mot hverandre. Vanlige
bønder av kjøtt og blod som
var tvunget til å slåss, be-
væpna med gamle muske-
dudre, mot en veltrena
krigsmaskin av stål og pan-
ser. Kunne ei mostetning
bli mer direkte, mer kon-
kret? Her i Norge var fien-
den overalt, men du så den
ikke. Her gjemte den seg i
møtesaler, i byråkratiets
jungelkorridorer, på skjul-
te direktørkontorer, i be-
tongblokkenes toppetasjer,
langt fra livet og gatas
larm. Høgt der oppe satt
den og spilte domino med
livet ditt. Hele tida følte du
den, som ei klam hand som
trua med å klemme livet ut
av kroppen din. Men langa
du ut et slag, var det som å
prøve å slå sprekker i en

skumgummimadrass. Var
det rart at folk lagde helve-
te natt til 1. mai?

Han kom på noe ei jen-
te hadde sagt til ham: «Det
blir ikke noe bedre, samme
hva vi gjør. Så det er ikke
noen vits i allikevel. Jeg
veit bare en ting: Når rus-
sera kommer, skal jeg væ-
re med å slåss.» Var det *det*
som var meninga? Sitte på
ræva og stirre i veggen helt
til en okkupant kom og sat-
te en bajonett i magen din?
Var det først *da* man skulle
vise motstand? Nei! Ikke
fan! «Hvis du er i ferd med
å drukne, prøver du å holde
hodet over vannet,» tenkte
han. «Sjøl om det er langt
til land.»

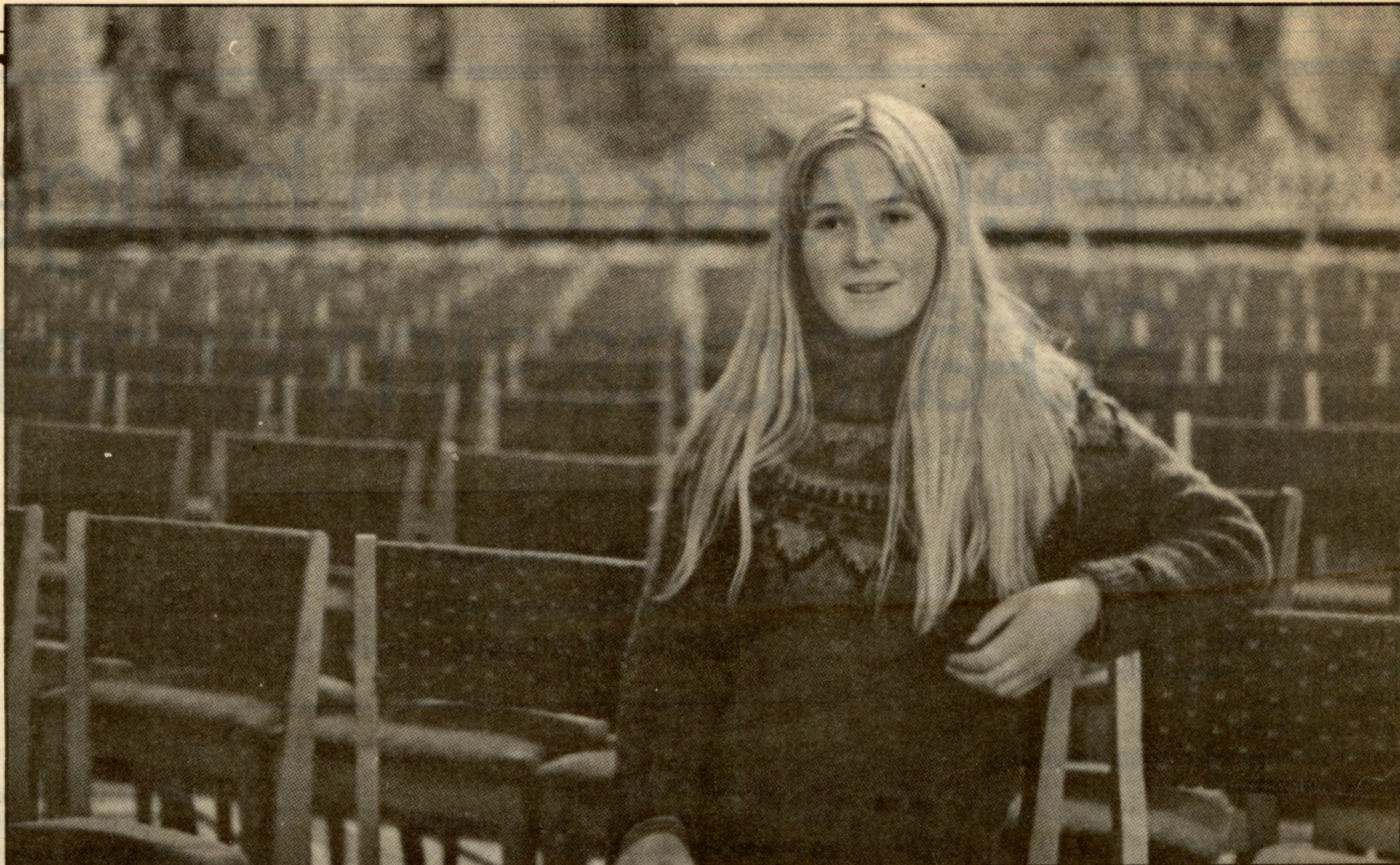
Lysene fra byen ble ukla-
re nå. Det snødde igjen.
Det ble nok ei sein natt for
karen i brøytebilen.

**DRØMMEN OG
VIRKELIGHETEN**

Leif Steinholt

Konfirmer deg borgerlig!

(RA-foto)

– Jeg er ikke kristen, men ville konfirmere meg for det. I alle kulturer er det en tradisjon å feire at en er i ferd med å bli voksen. Jeg støtter denne tradisjonen. Derfor valgt jeg å konfirmere meg borgerlig.

Det er Anne Ellingsen, som er 14 år og går i åttende klasse på Stovner i Oslo som sier dette til Rute 80. Hun har akkurat konfirmert seg borgerlig. For å konfirmere deg borgerlig, går du fram på følgende måte:

Det første du må gjøre er å ta kontakt med enten rektor på skolen eller Human Etisk Forbund direkte for å få opplysninger. Samme hvor du henvender deg så får du etter en stund et brev i posten. Der står det når kurset starter, hvor lenge det varer ol. Det er Human Etisk Forbund som leder kurset, og det er uten lekser, pugging eller skriftlige oppgaver. Kurset bygger på et livssyn som ikke er grunna på religion, og det er en time i uka, tilsammen i sju uker. Hvis du bor langt unna, kan du ta hele

kurset pr. post.

– Anne, hva dreier disse kursene seg om?

– De temaene vi tok opp var «Det human etiske livssyn», «menneskerettighetene», «praktisk jus for unge», «Ungdom og samliv», «Verdensreligionene» og til sist «Moral og etikk».

På alle møtene var diskusjonene helt konkrete, og vi brukte eksempler fra hverdagen hele tiden. Personlig synes jeg det møtet om menneskerettighetene var best. Her var det en journalist som holdt foredrag.

– Var det vanlig at det kom foredragsholdere utenfra?

– Kurslederen fra Human Etisk Forbund holdt også foredrag, men det var ofte at de kom utenfra. På møtet om «Ungdom og samliv» kom en helsesøster. Her var det ikkenoe

overjordiske opplegg, nei. Hun snakket bl.a. om prevensjon, og vi diskuterte ting som f.eks. hvor gammel en bør være for å bli sammen med noen. Men som sagt, jeg synes møtet om menneskerettighetene var best. Her tok vi for oss et konkret eksempel – nemlig Reitgjerdet. Vi var stort sett enige om at der fantes det minimalt med menneskerettigheter.

– Er det noe med disse kursene du ville hatt annerledes?

– Det var et problem at få deltok i diskusjonene. Det tror jeg kommer av at vi ikke fikk noen særlig mulighet til å bli kjent med hverandre. Vi var jo folk fra alle kanter av byen.

– Synes du det er OK med alt oppstyret som er rundt konfirmasjon?

– Jeg synes at konfirmasjon *virkelig* betyr noe. «Velkommen inn i de voksnes rekker» og alt det maset der er kanskje ikke så saklig, men du *begynner* i alle fall å bli voksen når du konfirmeres.

– Men er det noe å feire da?

– Ja, det er jo kult å bli voksen, eller er det ikke det ...?

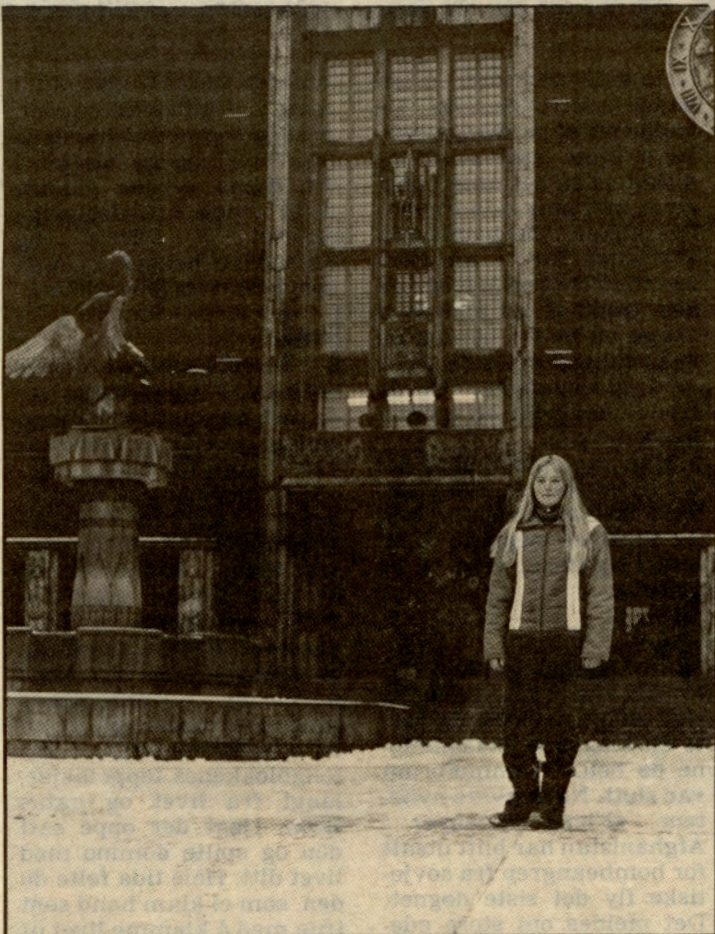
Over hele verden feirer folk at du skal bli voksen. Omskjæring er jo et slikt rituale. Det er jo høyst tvilsomt om det er en riktig måte å feire det på, men uansett så er det en tradisjon. Det som er OK med tradisjonen ved å konfirmere seg borgerlig er at du ikke forplikter deg til noen ting. Ved kristen konfirmasjon «velger du vei framover» osv. Dette slipper du her.

– Hvorfor er ikke du kristen?

– Jeg er døpt i kirken, og synes det er innmari vanskelig å bestemme seg. Det er riktigere å svare på hvorfor jeg ikke er *religiøs*. Det er fordi jeg tror mer på det folk kan gjøre sjøl enn på det en Gud kan gjøre.

Til alle dere som ikke er sikre på om dere er kristne vil jeg bare si: – Tenk dere om en gang til. Hvis dere ikke er sikre, vil jeg absolutt anbefale dette opplegget likevel, avslutter Anne som må gå fordi hun skal ut for å stelle hesten og ri. Alle jenter i denne alderen har jo hestedilla. Huff ... jeg gremmes!

Rune M

Konfirmantenes tale

I hvert kull av borgerlige konfirmanter velges det ut en person som skal holde konfirmantenes tale i Rådhuset. Anne holdt talen for dem som var ferdig i desember i fjor. Her trykker vi talen i sin helhet.

– Vi som nå står til borgerlig konfirmasjon, har forskjellige grunner til å ha valgt dette alternativet.

Noen er klart ikke kristne, og for dem er det jo greit: Enten å avstå fra å konfirmere seg, eller gjøre det borgerlig.

Andre igjen er mer tvilende. De synes ikke det er riktig å la seg konfirmere i kirken, når de ikke er sikre på om de virkelig tror på kristendommen. De blir med for å se om borgerlig konfirmasjon er noe for dem.

Det er også folk som sy-

nes at de ikke kan velge kristendommen når det finnes så mange livssyn de ikke vet noe om. På skolen får man jo nesten ikke høre annet enn kristendommen.

Jeg er ikke religiøs, så jeg må si at jeg synes det er deilig å stå til konfirmasjon uten å føle meg som noen hykler. Og dette veit jeg at jeg ikke er aleine om.

Vi som står til konfirmasjon i Rådhuset i dag har gått gjennom et sju ukers kurs. En time hver uke. Jeg for min del synes disse timene har vært veldig interessante. Kurslederne har vært veldig entusiastiske, og har ledet disse timene veldig bra. Jeg tror mange av oss har begynt å se ting på en annen måte, etter kurset.

Vi har pratet om bl.a.: Menneskerettighetene,

andre religioner, humanetikk, ungdom og samliv og ungdom og jus.

Hvis noe skulle være annerledes med kurset, synes jeg det skulle vært lagt litt mer vekt på at deltakerne ble mer kjent med hverandre. Da tror jeg flere hadde turt å være med i diskusjonene.

Til slutt vil jeg få takke dere foreldre og slektninger for noe som egentlig ikke er noen selvfølge. Dere har respektert, i mange tilfelle også støttet opp om, at deres gutt eller jente har tatt et selvstendig standpunkt. Jeg veit at ikke alle av dere deler konfirmantens syn og oppfatning. Men det viktigste er tross alt at konfirmantene gjør det vi sjøl mener er riktig og kan stå inne for.

Den lykkelige hasj-familien

Ed Moses, rusgiftin-
formasjons-funksjonær i
staten Missouri, USA, for-
teller:

«Den yngste stoffmisbru-
ker jeg har sett i et hjem,
var hos et par i 20-åra
som fikk sin 9 måneder
gamle datter «høy» ved å
snu marihuanasigaretten
med den tente enden inn i
munnen, og blåse en kon-
sentrert røyksky inn i
munnen eller ansiktet på
barnet. Faren sa til meg:

– Vi liker å få Annie så
høy at hun ikke blir redd
for å gå.

Jeg påpekte at hun var
så stein at hun ikke en-
gang kunne krabbe. Fa-
ren sa: – Vel, det er bare
kult. I det minste er hun
ikke redd for å prøve.

– Hun danser rundt når
hun blir høy, sa moren, le-
ende. Dette betydde at un-
gen spratt rundt en liten
stund. Så satt hun der –
helt utspeisa.» (SEP 5/80)

En gjeng med etablerte freaks i 30-årsalderen har dannet sin organisa-
sjon for avkriminalisering av cannabis. Målet er legalisering av hasj
i Norge. Om hasjen sløver eller skjerper ungdommens kamp mot
dritten vi opplever i det kapitalistiske fedrelandet, mener de tydelig-
vis ikke noe om. Tilholdssted er Hjelmsgate 3, det samme som den
anarkistiske Gateavisa. De to har nok mer enn adressen felles.
Rute 80 erklærer på de tre følgende sider krig mot hasjen.

Bla om

HASJ LØSER PROBLEMER

-Men for hvem?

Nedskjæringer, innskrenkninger og tilstramminger. Stat og kommune kutter ned på de allerede begrensede tilbudene ungdommen har. Det betyr problemer. For dem som blir direkte ramme, er problemene åpenlyse. Men også for kommunepamper og pengefolk betyr det problemer. De sjikaneres av kjempende ungdom, ungdom som organiserer seg, bevisst ungdom som slåss mot forverring. Disse problemene kan imidlertid løses. En ganske enkel utvei er – mer dop – som sløver, svekker og splitter uromakerne og vender raseri og kampglød til ufarlig flukt. Hasj for eksempel. Den løser problemer... men for hvem?

Av Kristin Halvorsen

I mai 1980 ble det dannet en opplysningsaksjon for avkriminalisering av cannabis, OAC. OACs formål er «å spre opplysning om cannabis for å medvirke til at bruken blir avkriminalisert, og for å motvirke all den massive propaganda mot cannabis som hele det offentlige Norge har hengt seg på». Adressa er sjølsagt Hjelmsgt. 3, hasjprofetenes høyborg. Her blir også «Gateavisa» til, som «Det Nye» presenterer som en frisk og provoserende avis som slår i alle retninger. (Noe de har helt rett i.) Den er imot autoriteter, staten og borgerskapet. Det «Det Nye» ikke skreiv noe om er at «Gateavisa» er Norges fremste talerør for fri hasj. Jeg går ut fra at denne hasjaksjonen og «Gateavisa» har mer enn bare adressa felles.

Vi skal kikke litt nærmere på dette. Hvem som står bak, hvilke argumenter som benyttes, hvem er de støttespillere for og hva vil legalisering bety? En ting kan vi slå fast: Vanlig ungdom står ikke bak denne aksjonen. Dette er et produkt av ressursrike og ganske sikkert etablerte folks egoistiske tankegang. De som slipper å slåss for skoleplasser, arbeid og steder og være, og mot hensynsløse narkotika-haier.

De som kan gå på jobben eller universitetet hver dag, og på møte om kvelden for å diskutere taktikken for å få ungdommen til å forstå at det er riktigere å dope seg ned på hasj enn alkohol. De danner derfor en aksjon. Som godt kunne hett «Hasjens venner». Hasjens venner, hvor har vi hørt det før? Å nei, Pilsens venner het den. To alen av samme stykke, bortsett fra oppslutninga, og måten å gå fram

på. Pilsens venner mente at de ikke hadde noe med å ta stilling til ungdomsfylla. Det var en annen skål. Parola var: «Vi vil drikke vår pils i fred, uten å måtte bry oss om at noen går til grunne. Det kan ikke vi gjøre noe med allikevel.» OAC har den samme parola, men ikke den samme oppslutninga.

Derfor må de gå fram på en annen måte, og slenge på noen argumenter som viser

at de står på ungdommens side. Men sannheten er jo at de driter i ungdommen. Hvorfor skulle de ellers oppfordre til mer rusbruk, når alle veit hvilke konsekvenser det har.

«Det er bare å bruke dopet riktig», sier de. «Hvis du gjør det, kan du teste hva som helst, for ved selvprøving å komme fram til det rusmidlet som passer deg best.» Fantastiske utsagn, hvis de kommer fra noen som er ved sine fulle fem.

Vi skal ta en titt på innholdet i den brosjyren som erklærer «Opplysningsaksjonen for avkriminalisering av cannabis» for stifta.

ARGUMENT 1

«Cannabis er en plante som vokser fritt over store deler av verden. I mange samfunn er planten en del av kulturen – som medisin, nytelsesmiddel og mildt rusmiddel.»

FNs narkotikakonvensjon klassifiserer hasj på linje med annen narkotika, og i spissen for dette går land som etter flere hundre års erfaring med stoffet oppdager flere og flere psykiske, fysiske og sosiale skadevirkninger som følge av bruken. Dette er resultater av forskning, vesentlig foretatt

i de vestlige land, fordi de sjøl ikke har hatt økonomiske muligheter til å finne fram til det.

Store deler av den kristne overklassen i Libanon hersker over regulære privatarmer på opptil 3000 mann pr. kakse, som dyrker hasjen, seinere høster og gjør klart for salg ved å presse den i fraktbare blokker eller plater. For ett tonn ferdig hasj får bonden 3000 kr. – eller 0,003 øre pr. gram. Hasjen eksporteres, hovedsakelig til Europa, den selges verken til palestinerne, i Syria eller Libanon.

Dette var ett eksempel, og Libanon er et av fire land hasjen i hovedsak kommer fra. Var det noen som sa kultur?

ARGUMENT 2

«Til tross for at cannabis gir en mildere rus enn alkohol og regnes som mindre skadelig enn alkohol og tobakk – selv i store mengder – er cannabis forbudt både i Norge og i store deler av den vestlige verden.»

Når en skal prøve å overbevise noen om noe, er det smart å holde seg til sannheten. Denne påstanden de kommer med her er blank løgn. Noe sjøl den mest innbitte forsvarer av hasj veit.

Det fins en type forskning rundt hasj som objektivt går inn for å framskaffe mest mulig viten på området. Jeg velger å stole på denne sida framfor en hasjrøykende forståelse som sitter på en internasjonal hasjkonferanse og benekter skadevirkninger. Nye forskningsrapporter melder om stadig nye negative sider ved hasj. Cannabis er en fellesbetegnelse for hasj og marihuana, og styrkegraden er svært varierende. Enkelte typer hasj kan være temmelig kraftige og framkalle en rus som kan minne om LSD, dvs. framkalle hallusinasjoner o.l.

ARGUMENT 3

«Ved å forby cannabis rammer samfunnet store ungdomsgrupper som ved selvprøving har kommet fram til at cannabis er det rusmiddelet de foretrekker, og at det ikke er skadelig.»

Av alle latterlige påstander er denne den verste jeg har hørt. De som har framsatt den kan ikke ha vært unge siden sitt forrige liv. Ingen vanlig ungdom har råd til å eksperimentere med rusmidler verken økonomisk eller ressursmessig. Gateavisa setter på trøkk intervju med en kunstner i 30-åra.

Han har selvsagt prøvd alt som forekommer av dop, fra heroin til sigaretter. Etter mye om og men kommer han fram til at han foretrekker hasj. Problemet er løst. Er det dette som kalles selvprøving? Ja, da må gud hjelpe meg hasjfolk være villig til å ofre mye bra ungdom på frihetens alter. Ikke er jeg over 30, og ikke har jeg kjennskap til denne intellektuelle klanen som alltid trekkes fram som representative eksempler på «Moderat & riktig røyking».

Men den andre sida kjenner jeg både «reine» hasjmiljøer og narkotikamiljøer for øvrig. De som havner i sistnevnte gjør neppe det fordi de ved selvprøving har kommet fram til at heroin er det rusmidlet de foretrekker.

La det være helt klart: Ungdom bruker ikke rusmidler fordi de foretrekker det. De bruker det fordi tilværelsen er vanskelig nok å takle i nykter tilstand. Mange prøver derfor å gjøre den litt lettere ved hjelp av rusmidler. Vi må vel kunne gå ut fra at behovet for dop øker i takt med vanskelighetene, og at mulighetene for å hale seg inn i tide avhenger av hvilke ressurser hver enkelt er i besittelse av.

Hasj/alkohol-Hva skiller?

Hasjaktivister er ivrige til å trekke alkohol inn i legaliseringsdebatten, som «mer skadelig» enn hasj. De fleste er klar over alkoholens samfunnsmessige skadevirkninger. Erfaringer fra USA gir ikke noe bedre inntrykk for hasjens del.

Om hasjen vil medvirke til færre eller flere dødsfall enn alkoholen allerede gjør, er etter min mening uinteressant. Norge har en skadelig rusgift med massespredning, vi trenger ikke en til. Likevel er sammenlikningen interessant. Svært få vet hva som gjør hasjen spesiell. Dr. Nicholas Pace har gitt et godt svar på dette. Han er stifter og tidligere president i New York-avdelinga til Nasjonalrådet for alkoholisme (NCA) og har vært i ledelsen for Det amerikanske rådet for marihuana og andre psykoaktive stoffer (ACMOPD) siden

starten. Etter hans syn er det to viktige forskjeller på alkohol og cannabis:

1) Alkohol består av en eneste kjemisk forbindelse. Cannabis er et uhyre sammensatt stoff som inneholder 421 kjente kjemiske forbindelser. Ved røyking skjer det kjemiske reaksjoner, og hundrevis av nye forbindelser oppstår. Vitenskapen vet ennå ikke hvordan alle disse virker på kroppen. Man vet imidlertid at av de 421 forbindelsene er 61 kjente cannabinoider. Forskerne har til nå bare undersøkt noen få av dem, og funnet minst 4 psykoaktive, eller sinnssforandrende. Noen av de ikke-psykoaktive cannabinoidene som har blitt studert, har vist seg å utføre enda mer skade på enkelte organer enn de psykoaktive.

2) Alkohol er vannoppløselig, og en dose på 3 cl er

fullstendig utskilt fra kroppen etter 12 timer. Cannabis er fettoppløselig, akkurat som ugrasmiddelet DDT (DDT ble forbudt fordi det hopet seg opp i kroppens celler og organer).

Dr. Pace sier:

«Cannabinoidene er ikke bare fettoppløselige. De er lipofile – fettelskende. De fettholdige delene av cellene og membranene og de fettholdige organene i kroppen fungerer som magneter på cannabinoidene. Cellemembranen – hinna som omgir cellen – består av minst 60% fett. Når de fettoppløselige cannabinoidene løser seg opp i cellemembranen gjør de det vanskelig for cellens viktigste bestanddeler, proteinene, å trenge inn. Og cannabinoidenes sammenklumping i cellen har ytterligere skadeeffekter.

Hva så med de fettholdige organene? Man må hus-

ke på at de viktigste fettholdige organene er kjønnskjerlene og hjernen. Ja faktisk, den nesten halvannen kilo tunge menneskehjernen består hovedsakelig av fett.»

De fleste cannabisforskerne enes om at marihua-

naens fettoppløselighet er den viktigste og mest illevarslende enkeltfaktoren ved stoffet. Hvorfor? Dr. Pace svarer slik:

«Den mest studerte cannabinoiden, den populære «Delta 9», har blitt oppsporet radioaktivt i studier av

Mange mener at hasj ikke er farligere enn alkohol. Nasjonalrådet for alkoholisme i USA har imidlertid kommet fram til noe annet. (Personene på bildet har ingenting med teksten å gjøre.) Foto Samfoto.

ARGUMENT 4

«Brukerne blir kriminalisert.»

De som rammes av dette, er først og fremst ungdom som vanker i Slottsparken, på T-baner o.l. De er utsatt for politi som jager dem og tauer dem inn, ofte fullstendig uten grunn. Her blir selv sagt hasjen et godt argument for politiet når det gjelder å forsvare overgrep, men like selv sagt er det at de ikke vil slutte å trakassere ungdom ved at hasj blir legalisert. Denne gruppa ungdom blir nærmest kriminalisert bare ved det at de er unge og ikke tilhys andre tilholdssteder. Fordi de gode borgerne i byen vår klager over at de utgjør et skjønnhetsproblem.

Det er også her rekrutteringa til hardere stoffmiljøer er størst. Derfor må det være ensbetydende med å bidra til å trække dem enda lenger ned ved å oppfordre dem til å røyke hasj, og dermed gjøre dem mindre i stand til å kjempe for bedre vilkår. Det er i disse miljøene folk blir ofra for at andre skal få sitte trygt i sine hjem og fyre sine rever med god samvittighet.

Da er vi også kommet fram til det etter min me-

dyre- og menneskekropper. Alle studiene viser at det tar kroppen tre dager til en uke å kvitte seg med halvparten av THC-mengden i én enkelt marihuanaigarette (joint), og mye lenger (noen studier viser opp til 30 dager) å bli kvitt alt. Dette betyr at sjøl om en person røyker bare én joint hver helg, vil halvparten av THC-mengden og andre cannabinoider bli igjen i kroppen. Halvparten av cannabinoidene i neste lørdagskvelds joint blir lagt til de første. Og så videre, gjennom røykfylte lørdagskvelder.» (SEP 5/80)

Dr. Robert C. Gilkeson, som har drevet nevrofysiologisk forskning i 15 år, sier det slik:

«Enhver som røyker eller inntar mer enn tilsvarende én marihuanaigarette hver 30. dag, vil få hopet opp (akkumulert) et akutt nervegiftstoff i kroppen sin.» (SEP 5/80)

Anders A.

ning eneste argumentet som holder fra hasjforskjempernes side:

Vi vil røyke vår hasj i fred – uten innblanding fra myndigheter – uten innblanding av ubehagelige tanker om hvilke konsekvenser dette kan ha for andre.

Siden brosjyrene fra denne såkalte Opplysningsaksjonen nevner Danmark, Nederland og USA som land som delvis har gjennomført legalisering, må det vel bety at det har hatt positive resultater, f.eks. ved at bruk av hardere stoffer har gått ned. Dessverre veit vi at disse tre landa er blant de land i verden med størst narkotika- bruk.

Siden USA er verdens mest frihetlige og demokratiske land, og norske hasjliberalere tydeligvis har hengt seg på en del av argumentasjonen derfra, skal vi ta med litt av kreftene bak legaliseringsrørsla der.

Det fins en organisasjon som mener at legalisering vil stemme overens med den tradisjonelle amerikanske teorien om individuell frihet i et fritt samfunn. De kaller seg NORML (National organisation for the reform of the marijuana laws), og ble stifta i 1971 av en advokat. Den skiller med en del kjendiser som trekkplaster i øvre ledd. Bl.a. Playboykongen Hugh Hefner, en tidligere justisminister, en kjent barnelege, en TV-stjerne og en skuespiller. Disse er en del av markedsføringa til NORMLs ideer. I tillegg har de T-skjorter med marihuana-reklame, nåler, fyrstikker o.l. Her følger et utdrag av handlingsprogrammet:

«Fjerning av kriminiell straff for det individ som anvender eller innehar marihuana til eget bruk, er i overensstemmelse med tradisjonell amerikansk vern om personlig valg, individuell frihet og retten til privatliv.

Bruken bør falle innfor ramma for et individuelt valg tillatt i et fritt samfunn.

Mot kvantitetsbegrensning ved innehav til eget bruk, da mange ofte innehar mer enn de de konsumerer.»

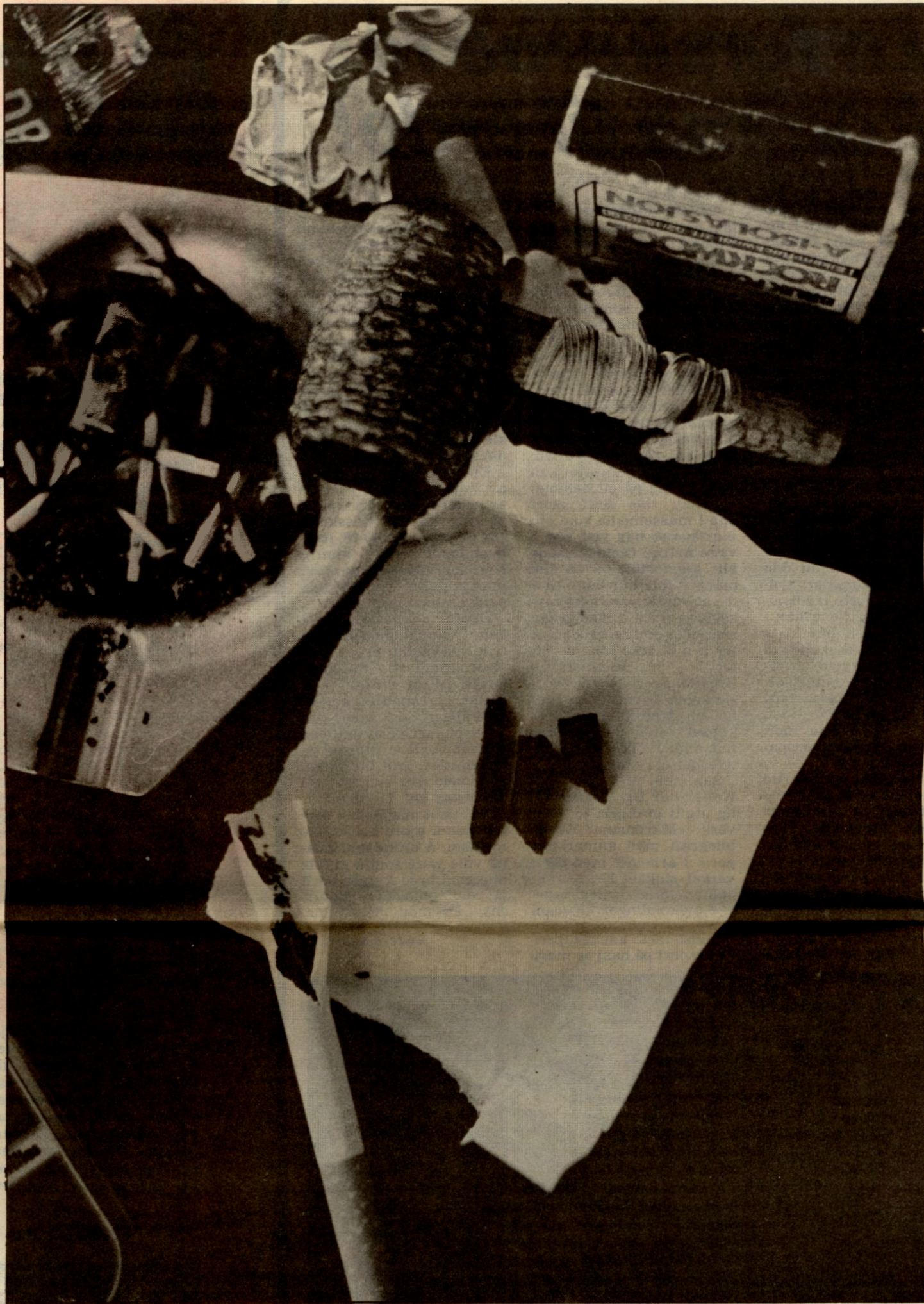

Foto: Bernt Eide

Det står store politiske og økonomiske krefter bak kravet om legalisering. Tobakksfabrikantene gnir seg i

henda ved utsiktene til et nytt kjempemarked, og noen av de største bedriftene har allerede lagt ned millioner

av dollar på utvikling av marihuanaigaretter. Det på tross av at det ennå ikke er gitt grønt lys for salg «over disk».

Borgermestre i enkelte byer som har vært utsatt for demonstrasjoner, kan fortelle om lykkelige utfall av disse fordi de pøste marihuana ut i mengdene så de endte i fredelige happeninger. Samtidig bukker tusener på tusener av ungdommer under for narkotika i slumstrøkene.

Vi ønsker ikke amerikanske tilstander. Vi ønsker ungdom som slår tilbake. Ved å godta at de doper seg ned, er vi samtidig med på å godta at de blir mindre i stand til å kjempe. Dette medfører at det vil bli gjort enda mindre for å skaffe arbeidsplasser, skoletilbud og steder å være fordi det ikke står ungdom bak og presser på.

Jeg ønsker svar fra Gate-avisa og dem som står bak OAC på følgende spørsmål (om svare kommer i GA eller RÅ er for såvidt det samme):

1. Er det progressivt å røyke hasj og oppfordre til økt bruk av rusmidler?

2. På hvilken måte fremmer hasjrøyking kampen for et bedre samfunn?

3. Bidrar hasjrøyking til at ungdommen står sterkere i kampen mot den kapitalistiske råtenskaben?

4. Utgjør hasjrøyking en trussel mot maktforholda i det bestående samfunnet? Styrker eller svekker hasjen de undertyktes stilling?

Kristin Halvorsen

Tilleggsutstyr for hasjbruk har blitt en millionindustri i USA. I såkalte «headshops» finnes det meste av utstyr på markedet. Det selges legalt. «Målet for rusgiftgjeldemiddel-salg i 80-åra er de i alderen 6 til 16 år», fortalte lederen for en av de største «head shop»-kjedene til Floridas statsadvokat Mary Ellen Hawkins nylig. Han sa at dette var en industriell avgjørelse.

La forskerne få komme til orde!

Den moderne forskningen om ulike rusgifter har i all hovedsak foregått i den vestlige verden, ikke i utviklingsland som Columbia, India og Thailand. Det gir ingen «nedvurdering av fremmede kulturer» i en slik påstand. Det er dessverre slik det faktisk er. Som følge av dette er forskningsresultater om alkoholskadevirkninger – både individuelle og samfunnsmessige – temmelig godt kjent og akseptert. Som f.eks. at alkohol er Norges nest største dødsårsak.

Når det gjelder rusgifter som hasj og marihuana, viser det seg derimot at kjennskapen til både selve giften og virkningene av den er minimal blant folk flest. Dette kommer sjølsagt av den korte tradisjonen disse rusgiftene har i Vesten. Plassen har stått åpen for uvitenskapelige påstander, myter, forvrengninger og antakelser. I hovedsak har disse blitt framsatt av brukerne, men også fra overivrige motstandere («skrekpropaganda»).

Nå kommer imidlertid resultatene av 20 års forskning i hasj og marihuana for fullt. Forskernes største problem nå, er å få disse opplysningene ut til folk. Det er ikke pangstoff, det selger ikke. — Som Dr. Carlton Turner, leder av Det federale marihuana-prosjektet (igangsatt av USAs Nasjonale stoffmis-

bruk-institutt, NIDA), uttrykker det:

«Media, med noen unntak, har ikke tatt seg tid til å forstå marihuanaens sanne natur. Hvis du deltar på en konferanse der det presenteres 15 vitenskapelige avhandlinger som advarer mot bruk av marihuana, og én sier at ett enkelt utskilt cannabinoid (Cannabis — planten som brukes for å framstille hasj og marihuana — inneholder 61 ukjente cannabinoider, stoffer som ikke finnes ellers i naturen, bare i cannabisplanten, red.s anm.) kanskje kan være nyttig på ett behandlingsfelt, slår dette stort opp i massemedia som om marihuana har vist seg å være nyttig. Oppdagelsene blir gjenfortalt på en slik måte at folk blir ledet til å tro at vanlig gate-hasj røykes av personer med grønn stør eller av kreftpasienter for å motvirke kvalme etter kjemiterapi-behandlinger, mens forskningen egentlig blir utført med en kunstig THC-kapsel (uten rusvirkning, red. anm.). (THC er det aktive stoffet i cannabis.)

Sammen med Dr. Coy Waller har Dr. Turner nylig utgitt et digert to-binds verk: «Marihuana: En bibliografi med anmerkninger». I arbeidet med dette verket plukket Dr. Turner ut mer enn 5000 vitenskapelige avhandlinger om cannabis. Han går for å være verdens mest kunnskapsrike ekspert på hasj og mari-

huana (til Gateavisa: — Og han dyrker det sjøl!).

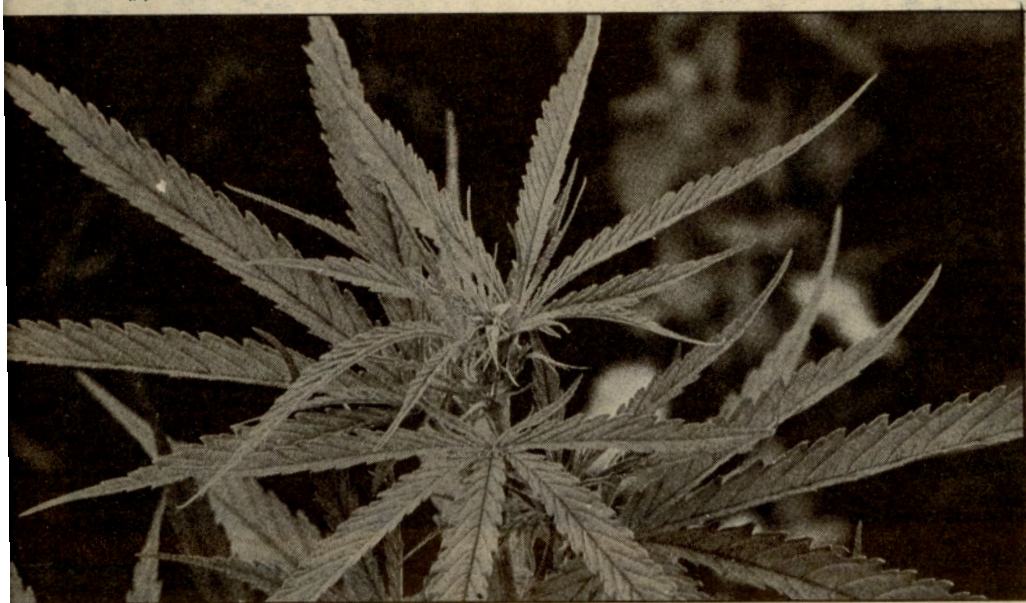
Han sier:

«Som vitenskapsmann må jeg være objektiv. Jeg er ingen korsfarer verken for eller mot noe stoff. Jeg er for å vurdere hvert enkelt stoff etter dets fortjeneste, basert på alle vitenskapelige publikasjoner om det. Det fins ikke en eneste avhandling om det ubehandlede stoffet marihuana som gir det et rent sunnhetsspass, ikke en eneste avhandling som støtter det som et uskadelig stoff.

En hyppig sitert studie av 30 jamaicanske sukkerarbeidere, ble aldri trykt i et vitenskapelig tidsskrift. (Se Gateavisa 9/10-78, Reggaebilaget, red. anm.). Den oppfylte ikke de krav man stiller til en vitenskapelig granskingsprosess.

Det fins rapporter om enkelte cannabinoider som tyder på mulig terapeutisk bruk. Imidlertid må man huske på at ethvert rusframbringende stoff har bivirkninger, og med den breie biologiske aktiviteten cannabinoidene utfører på cellenivået, kan bivirkningene veie mer enn nytten i det lange løp. Dette er årsaken til at marihuana ikke har noe å gjøre i moderne medisin. Å bruke marihuana ville være som å gi folk muggent brød å spise for å få penicillin.» (The Saturday Evening Post, nr. 5/80.)

Anders Austskog

— Har Gateavisredaksjonen drukket lut?

Han har ikke prøvd det. Han er ikke ekspert!

Slik ordlegger Gateavis seg i en omtale av vitenskapsmannen Dr. Nahas i nr. 9/80. Dr. Nahas er etter lengre tids undersøkelser kommet fram til at hasj kan være uskadelig. Men han har altså (— åssen kan dere være så sikre på det, Gateavis?) ikke prøvd det sjøl. Derfor er han ikke ekspert, og derfor kan han ikke feste lit til hans ord. Men GA-redaksjonen har prøvd hasj (— eller

har de virkelig det?). Er go er de hasjeksperter.

— Har dere noen gang drukket lut, kjære GA-

venner? Tror dere noen av landets øre/nese/halsleger har prøvd det? Mange av dem hevder at lut kan skade spiserøret. Men det kan man jo ikke ta så alvorlig. De har jo ikke prøvd det. De er ikke eksperter!

Men jeg, derimot, jeg er ekspert. Jeg er hasjeksperter (iflg. Gateavisas kriterier). Deroft forventer jeg at dere leser mine hasjartikler med åpent, kunnskapshungrig sinn.

Anders Austskog

Alta-elva

Nei, hvordan skal regjeringa egentlig greie å bygge ut vassdraget? Mot seg har de den samiske nasjonen, Folksjegrupper og en stadig voksende norsk og internasjonal ginga kan bare gjennomføres som en del av en kolonikrig i Sameland. En slik krig vil regjeringa tape. En økende tross om sjølråderett for den samiske nasjonen kan imidlertid konfrontasjon.

Rune M. & Anders A.

Motstanderne av utbygging blant samen har erklært at de aldri vil gi seg.

De seks samene som ble sittende igjen etter den første politiaksjonen i midten av januar, sa i en pressemelding: «...Raderetten over samiske områder har samene selv. Dette kan ikke avvises av statsmakta, og vi forlanger at det blir ventet på same rettsutvalgets utredning for videre skritt gjøres av inn- grep i våre områder. På leg- get om å fjerne oss herfra ville, om vi godtok det, være en innrømmelse av den norske statens rett til vilkårlige inngrep i Sameland uten det samiske folkets godkjen- nelse og medvirkning. Dette reiser skremmende perspek- tiver når vi tenker framover på utvinningen av mineraler og andre naturressurser i Sameland...»

«...Fjern oss mot vår vilje i dag, men samtida skal vite: Vi står på raderetten til samiske områder. Etter oss overtar våre etterkommere. I denne forpliktelsen om stadig å øke styrken i kampen for raderetten over eget land og vann ligger håpet for at det samiske folket skal leve

videre med sin egen kultur.

Kampen om Altautbyg- gingen er ikke lenger bare spørsmål om ei elv, men et spørsmål om den samiske nasjonens retter.

SABOTASJE

Samiske talsmenn sto tid- lig fram i svensk TV og er- klarte at organiserte sabo- tasje grupper sto klare til å ta over når Folkeaksjonens fredelige midler ikke lenger kan stoppe anleggsarbeidet.

Den departementsstøttede meningsmålingen viser at hele 25% av lokalbefolkningen er villig til å sette seg utøver Stortingets vedtak. Dette tyder på at eventuelle sabo- tasjeaksjoner vil få støtte.

Dette vil i såfall bli en direkte konfrontasjon mellom kolonimakta Norge og den undertrykte nasjonen Same- land. I forhold til tidligere kolonimaktens krigføring, har Regjeringa et dårlig ut- gangspunkt. Den norske opo- nioner er dypt splittet i spør- målet. Det vil bli praktisk um- ulig å bygge/holde ved like et kraftanlegg i Alta.

Trass i et så «godt» utgangs- punkt som Frankrike hadde i Algerie, ble de kastet ut til

slutt. Støtten til den franske kolonikrigen favnet så bredt at til og med det franske kommunistpartiet sto på un- dertrykkernes side. Den nor- ske regjeringas utgangspunkt revner i sammenlikning.

»FREDELIG LØSNING?»

Egentlig behøver det ikke komme så langt. Utbygginga kan stoppes før en eventu- ell kolonikrig bryter løs.

Norge bryter internasjonale avtaler og konvensjoner som de selv har undertegnet, og kan dømmes av internasjonale domstoler til retrett.

Alf Isak Keskitalo fra Same- rettsutvalget sier at det kan bli aktuelt å bringe Altasaken fram for både internasjonale domstoler og FNs menneskerettskomite.

Regjeringa står på vaklende grunn og blir i internasjonal sammenheng sammenliknet med Sør-Afrika og Latin-am- erikanske militærregimer. In- ternasjonalt press er positivt, og må utnyttes. En samor- dning mellom den norske opo- nionen og det interna- sjonale presset kan gjøre ut- bygging til en politisk umu- lighet.

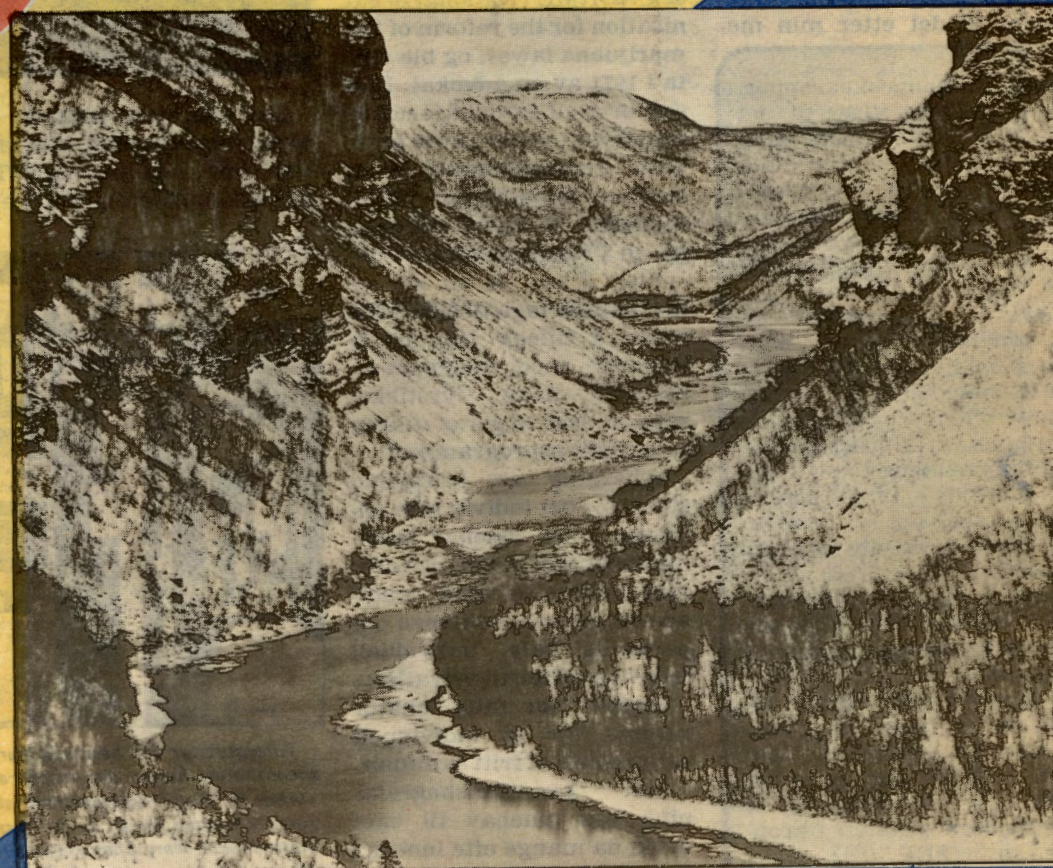

Foto: Samfoto

blir aldri utbyggt!

Alta/Kautokauino-aksjonen, sabotasje og opinion. Utbyggelsen mellom Norge og slutning til kravet hindre en voldelig

UNDERKASTELSE?

Norge er et imperialistisk og kapitalistisk land der profitt er overordnet alt. Også hensyn til natur og nasjonale minoriteters retter. Overingeniør Kjell Køber i Norges Vassdrags- og Elektrisitetsvesen sa 19. november 1979: —Alta er det billigste av flere alternativ. Det dreier seg hovedsaklig om økonomiske vurderinger.

Kravet om stadig mer elektrisk kraft kommer fra den kraftkrevende industrien, som også sløser enormt. I Røde Garde (Na Rute 80) nr.8 1979, viste vi hvordan Hafsund smelteverk ved Sarpsborg kunne være i stand til å gjenvinne og spare tre millioner kilowatt. Det tilsvarer en tredjedel av hva Altautbyggingen vil gi av kraft. Hafsund Smelteverk bruker like mye strøm som 77 000 boliger.

Hele saken er et spørsmål om den samiske nasjonen skal underkaste seg norske kapitalinteresser. Det er en naturlig konsekvens å kreve full sjølraderett for den samiske nasjonen.

Dette er også grunnlaget for vår anti-kapitalistiske, revolusjonære politikk.

Foto: Samfoto

Per Gunnar Gabrielsen,
AKP(m-l), kommenterer

Atomraketter merket «Norge»

Hva skal Sovjet med sine utskyttingsramper for SS 5-raketten rett sør for Murmansk? SS 5 har en kjernefysisk sprengkraft på 1 megatonn, dvs. 50 ganger så stor som Hiroshima-bomben, og en rekkevidde på 3000 km. De eneste landområdene raketten kan nå, er Nord-Sverige, Nord-Norge og Nord-Finland. Denne raketten har ingen annen militær betydning enn som utpressingsmiddel mot de nordiske landa.

SS 4 OG SS 5

er under utskifting. Det er ingen grunn til å regne med at Kola holdes utenfor den omfattende moderniseringa. De erstattes med SS 20, rekkevidde 4000 km (Norden, England, Norskehavet, Nord-Atlanteren) og tre stridskoder som hver er 7 1/2 ganger så sterk som Hiroshima-bomben.

I hver av de 8 divisjonene Sovjet har i Leningrad militærdistrikt, er det satt opp kjernefysiske, taktiske våpen. Disse taktiske kjernefysiske våpnene, Frog, Scaleboard og Scud, har rekkevidde fra 7 til 200 mil. De er satt opp på kjøretøy som inngår som en regulær del av divisjonene, og er under direkte kommando av divisjonsledelsen. Hva er vitsen med dem?

De skal ikke brukes mot Sovjetisk område. Hovedoppgaven til Leningrad militærdistrikt er å angripe Norge/Norden i en krig. Med andre ord er vi det eneste rimelige målet for disse kjernefysiske våpna.

I 1976 stasjonerte Sovjet seks Golf II-ubåter i Østersjøen. De bærer raketten SS-N-5 med sprengkraft 1-2 megatonn (50 til 100 ganger Hiroshima-bomben) og har en rekkevidde på 100 mil. Det betyr at den kan nå sørlige deler av Norden, fra Østersjøen.

USA og NATO har også en ubåtflåte med eurostrategiske raketter, Polaris og Poseidon, som kan true Norden. Sjøl om denne russelen er fysisk og faktisk mindre, er det nødvendig å rette krav mot alle kjernefysiske våpen som truer Norden.

Hvilken garanti kan vi få mot de store mengdene taktiske våpen som divisjonene er satt opp med? Kreml garanterer oss tomme forklringer som ikke er verdt noen ting. Det er tusen mutthull som uthuler høydelige erklæringer om at alle taktiske våpen er fjerna, slike våpen vil ikke bli brukt. Men vi har en garanti — for at skadene blir minst mulig om våpen blir brukt. Dette er den beste garantien vi kan få: — bygg tilfluktsrom. Da blir effekten av et terrorangrep mindre, kanskje så liten at et ikke engang er verd den politiske belastninga det er å bruke kjernefysiske våpen. I Oslo kan det f.eks. dreie seg over 100 000 menne-

skeliv om tilfluktsrommene holdt den standarden de skulle.

— Bygg ut vårt konvensjonelle invasjonforsvar. Det stager også appetitten til en angriper.

I tillegg har Sovjet jagerbombefly som ikke har noe annet rimelig mål enn Norden om disse stasjoneres på Kola. Disse flyene kan bære kjernefysiske våpen til bruk mot bakkemål.

Igjen — hva skal de med dette? Det er ikke strategiske våpen, det vil si kjernefysiske våpen, som skal brukes for å ramme mål i USA. Disse finnes, i stort monn, i Kola-området, spesielt plassert på ubåter. Dette utstyret har heller ingenting med et forsvar å gjøre. De er retta mot et område der det ikke finnes kjernefysiske våpen eller offensive konvensjonelle styrker i dag. Kjernefysiske våpen er heller ikke noe forsvarsvåpen. Det er bare én rimelig forklaring på hvorfor Sovjet har disse våpna her. De skal brukes mot Norden. Først og framst som pressmiddel for å tvinge fram kapitulasjon fra de nordiske regjeringene hvis Sovjet angriper.

Sovjetiske diplomater har vært raskt ute med å erklære seg enig i et atomfritt Norden — som ikke inkluderer Sovjets kjernefysiske arsenal. Storfornøyd, — og letta over at det politiske presset ikke blir retta mot dem sjøl.

Da Bresjnev var i India, foreslo han atomfri sone i Den persiske Gulven. Og sannelig, tro det eller ei, men også der skal denne sonen gjelde alle andre enn de landa Sovjet har kontroll med. I det sovjetiske forslaget til atomfri sone er landa som grenser til Gulven direkte, tatt med. Det gjelder De arabiske emiratene, Saudi-Arabia, Kuwait, Irak og Iran. Men de landa som grenser til et land ved Gulven, er ikke tatt med. Det gjelder f.eks. Sovjet sjøl, Afghanistan og Sør-Jemen. Tre land der Sovjet har baser og kjernefysiske våpen.

Skal Sovjet lykkes i å stå med både palmer i henda og alle sine kjernefysiske våpen intakt? Og vi andre — med skjegget godt stappa ned i postkassa?

Per Gunnar Gabrielsen

Atomvåpen – Mutanten

—Det finnes nok atomvåpen på jorda til å smuldre oss opp ørtten ganger. Overlever noen en atomkrig, må vi regne med forstyrrelser i arveanleggene etter påvirkning fra radioaktiv stråling. Skal vi oppleve en «Mutantenes inntogsmarsj», eller finnes det noe håp?

—Pasifistiske bevegelser skaper et grunnlag for ettergivenhet overfor supermaktene. Slik står de i fare for å fungere mot sin hensikt, sier Bjørgulv Braanen i dette intervjuet.

— Bjørgulv Braanen, leder Rød Ungdom, hvorfor er det så mye oppmerksomhet om atomvåpen nå?

— I 60-70-åra var oppmerksomheten i internasjonale spørsmål knyttet til imperialismens herjinger i den tredje verden. Jeg tenker i første rekke på Vietnamkrigen. I dag ser vi at oppmerksomheten har flyttet seg til imperialismens aggresjon mot land i Europa og mot Norge. Dette er et klart uttrykk for at krigsfaren og Sovjets ekspansjon har økt. I en meningsmåling sa 15% av de spurte at det viktigste for Norge nå, var faren for krig. Dette er en merkbar endring fra bare få år tilbake.

— Ser du dette som en positiv utvikling?

— At krigsfaren har økt er selvsagt ikke positivt. Men at folk er oppmerksom på krigsfaren, er bra. Det skaper et grunnlag for at vi kan stille spørsmål om hva som hindrer krig skarpere enn før. Alle husker at m.l. bevegelsens prat om krig for noen år siden ble avleid som krigshissing. Men vi skal samtidig være oppmerksom på at krigsfrykten brukes av Sovjet. Sovjet har lang erfaring i å drive fredskampanjer som spiller på folks krigsfrykt, men ikke føre en politikk som hindrer krig. Fredsbevegelsene innretter seg mot våpen generelt og sprer pasifisme. Slike bevegelser er skreddersydd for Sovjet, og skaper et grunnlag i de europeiske landa for ettergivenhet — for å gi etter for supermaktene. På denne måten står også de norske fredsbevegelsene i fare for å fungere mot sin hensikt.

POLITISK PRESSMIDDEL

— Hvordan vurderer du kampen mot atomvåpen?

— Eksistensen av atomvåpen øker krigsfrykten, og er et enormt politisk pressmiddel i supermaktene hender. Jeg er redd det kan utvikles holdninger i de europeiske landa som går ut på at en er villig til å gjøre hva som helst for å slippe en atomkrig. Slike holdninger er skadelige og øker faren for krig. Kampen mot atomvåpen må ikke bli en kampanje for underlegghet under supermaktshегemoni.

Grunnen til at vi mener det er viktig å jobbe mot atomvåpen, og i den aksjonen som nå er dannet, er at den retter seg mot supermaktene. Dermed har vi mulighet til å påvise at bare motstand mot supermakte-

Menneskene på bildet har muligens intet med overskriften å gjøre, men barna deres derimot... Amerikanske soldater blir benyttet som prøvekamper under en kjernefysisk sprengning i Nevada-ørkenen. Får de mutant-barn?

es inntogsmarsj eller ...?

ne, og spesielt Sovjets ekspansjonisme, kan minske krigsfaren. Aksjonen mot atomvåpen er et godt grunnlag for å reise diskusjon blant ungdommen om hva som er fredspolitikk. Revisjonisten gir dårlige og farlige svar.

— Hva menes med ordet ettergivenhet, og hvorfor er det så viktig?

— Med ettergivenhet menes en politikk som går ut på å gi etter når en utsettes for aggresjon og stormaktspress. Det motsatte av ettergivenhet er motstand. I en skjerpet internasjonal situasjon, der en supermakt er på frammarsj, vil det alltid finnes krefter i de andre landene for ettergivenhet. Dette skyldes det massive politiske og militære presset, krigsfrykten, eksistensen av grusomme ødeleggesvåpen, manglende tro på at landet kan forsvare sin nasjonale uavhengighet, og det skyldes at borgerskapet er økonomisk avhengig av supermaktene. I borgerskapet finnes det alltid krefter som er villig til å tilpasse seg nye forhold utfra profittjaget. I dag finnes det bevisste revisjonistiske strømninger som står for en slik politikk. I Norge står Jahn Otto Johansen for en slik linje utfra et synspunkt som undervurderer Sovjets offensive karakter.

Historien kjenner utallige eksempler på motsigelsen mellom ettergivenhet og motstand. Før utbruddet av

den annen verdenskrig var dette den viktigste motsigelsen i borgerskapet i de europeiske landa. I England sto Chamberlain for ettergivenhet og Churchill for motstand. I ettertid er det lett å se hvilken linje som behøvde proletariats støtte. Men når en står midt oppe i kampen er det vanskeligere å skille riktig fra galt.

ET OFFENSIVT USA FARLIG

— Er det en cowboy-politikk å la Reagan, og støtte til de mest reaksjonære i offiserkorpset du tar til orde for?

— Nei! Når det gjelder Reagan og USA tror jeg et offensivt USA som driver en såkalt gangsterpolitikk er uhyre farlig. Hvis USA trapper opp sitt engasjement i den tredje verden, og øker antallet militære innblandinger i disse landa, vil en ubønnhørlig drive disse landa i retning Sovjet. Jeg tror vi derfor bør ønske oss et enda mer redusert USA.

For Norge sin del er jeg heller ikke for en strutsepolitikk. Et lite land, forsåvidt i likhet med større, må føre en realistisk politikk som tar hensyn til landets styrker og svakheter. Det må være samsvar mellom ord og realiteter. Den største svakheten i Norge i dag er at befolkningen som helhet, og kanskje spesielt arbeiderklassen, ikke er mobilisert mot imperialismen og Sovjet.

Forsvaret av den nasjonale uavhengigheten er et poli-

tisk spørsmål. Det viktigste er hvilke holdninger som eksisterer i landet og hvor stor forståelsen av den internasjonale situasjonen er.

KREVE ÅPEN DEBATT

— Mener du forståelsen av den internasjonale situasjonen er lav i Norge?

— Borgerskapet og regjeringa har gjort alt de kan for å passivisere folk på dette området. Vi må kreve en åpen debatt om den internasjonale situasjonen og hvordan Norge kan minske krigsfaren. At vår linje er aktivt forsvar av den nasjonale uavhengigheten, solidaritet med firkjøringsbevegelser og et sterkt forsvar burde være kjent. Men det viktigste er og blir holdningene i det arbeidende folket. I denne sammenhengen har vi kommet kort i Norg. OL-boikotten viste at spesielt på den tradisjonelle venstresida og i arbeiderklassen er forståelsen for hvordan en skal møte Sovjets aggresjon liten. Vi må se det som en viktig oppgave å vise hva som er en riktig fredspolitikk og hva som hindrer krig.

Det som gjør dette ekstra vanskelig er forholdet til USA. Motstanden mot USA-imperialismen har gjort det vanskelig å reise kampen mot sosialimperialismen. Revisjonistene utnytter dette maksimalt. Vi må holde fast på motstanden mot USA-imperialismen, samtidig

som vi prioriterer kampen mot Sovjets ekspansjonisme.

USA INGEN GARANTI

— Men er det ikke mange som tror at USA vil forsvare Norges uavhengighet?

— Blant deler av befolkningen står det ideer om at USA er den viktigste garantien for forsvaret av Norge. Sånne ideer spres aktivt av Høyre og Kåre Willoch. Dette er skadelig og hindrer arbeidet med å styrke forsvaret av den nasjonale uavhengigheten. Den andre viktige ideen er at ingenting nytter, at et lite land som Norge ikke har annet å gjøre enn å overgi seg. Dette er grunnlaget for ettergivenhet og passivisme.

Svaret på disse holdningene kan bare være aktiv diskusjon om hvordan en skal forsvare Norges nasjonale uavhengighet og hva som hindrer krig. I denne diskusjonen må vi trekke inn historiske lærdommer, vi bør studere land som Jugoslavia og Romania, og vi må kreve en åpen offentlig diskusjon om disse spørsmåla.

Vi må også få en diskusjon om forsvarets oppbygging og støtte et forsvar som også kan fungere etter en eventuell invasjon. Styrking av den sivile beredskapen må også prioriteres. At Rød Ungdom og den revolusjonære bevegelsen har store oppgaver framover, skulle være uenig å si, avslutter Bjørgulv Braanen.

Med frykten som våpen

Frykt. Et populært ord for tida. Avisene skriv om ei omseggripende redsle for ein ny verdenskrig, ein nagande angst for eit kjernefysisk ragnarokk. Folk er redde for Slutten. Ikkje berre for seg og sine, men for heile menneskætta.

Sjølvsagt har folk nok av grunner til denne redsla. I ei imperialistisk verd der mektige stormakter knivast seg imellom om å tyne verdiane ut av små land med makt, vil det alltid vere krigar. Når nye, unge imperialistmaktar utfordrar ei anna si rolle som verds herskar, finst det knapt ei anna løysing enn ei militær: Verdskrig. Og slik er

det i verda no. Sovjetunionen legg fleir og fleir land under seg, aukar innverknaden sin og tvingar USA på retrett. Spørsmålet er kor lenge USA vil gje etter. Kjem det til ein krig mellom dei to supermaktene, vil det bli ein kjernefysisk krig, trur dei fleste. Så dei har grunnar nok i hopetall til å pisse på seg av redsle for framtida.

Likevel meiner eg det er rett å spørje oss sjølve: Skal vi la oss skremme?

I februar '57 fortalde Mao kva for ei haldning han hadde til spørsmålet om det ville bryte ut ein 3. verdskrig: «For det første er vi imot det, og for det andre er vi ikkje redde for det». I august '46 påsto han at «Atombomben er en pirtiger som de USA-reaksjonære bruker til å skremme folk med. Den ser fryktinngyldende ut, men er det i virkeligheten ikke. Selvsagt er atombomben et masseutryddelsesvåpen.

men resultatet av en krig avgjøres av folket, ikke av en eller to typer nye våpen».

Hadde Mao levd idag, trur eg ikkje han ville stått så hardt på bagatelliseringen av dei kjernefysiske våpna. Visjonen om verda etter ein atomkrig, med både dei umiddelbare øydeleggjingane og etterverknadene står for meg som sers «fryktinngyldende». Likevel tykkjer eg Mao er inne på noko viktig: Å la seg skremme av atomvåpna og kven som ønskjer det.

Supermaktene ønskjer å skremme oss. Dei bruker atomvåpna sine som pressmiddel på dei små landa. Det er sjølvsagt enklare å gjere det enn å bruke dei. Når vi blir slått av ein isnande, lammande frykt for Atomhelvetet, kan dei stille vilkåra: «Når alt kjem til alt, er det betre å vere hær-satt enn å styrte verda i avgrunnen». Da har dei knekt nakken vår.

Ein slik frykt er farleg. Vi må ikkje la oss skremme. Vi må ikkje miste motet.

«I strategien må vi forakte alle fiendane våre, men i taktikken må vi ta dei alle saman alvorleg», lyder eit maoistisk prinsipp. Det tyder at vi på lang sikt veit at rotenskapen vil tape, men

at vi i kvar enkelt kamp må frykte og respektere dei mektige motstandarene våre.

Som sagt finst det nok av grunndr til å frykte for framtida. Men den frykten må ikkje lamme oss. Vi trengjer ein frykt som hissar opp, gjer oss forbanna og fører til direkte handling. Sjølvsagt er atomopprustinga hårreisande! Imperialismen er sinnssjuk, roten og menneskefiendsleg. Men vi kan ikkje godta det! Vi må peike på årsakene til at supermaktene kan sette menneskætta i frykt for framtida, syne framkreftene som står bak, avdekkje systemet som valdar nasjonar og utbytter folk, og trekkje fleire med oss i aktiv kamp. Berre slik kan vi, stein for stein, leggje grunnlaget for å forhindre Katastrofen.

Supermaktene har allkomne langt i krigsførebu-ingane sine. Dei vil i det lengste føre krigen utafra eigne grenser. Alt tydar på at Europa er utsett til å bli ei avgjerande slagmark. Den svenske nedrustingseksperten Alva Myrdal seier det slik: «Europa er blitt gissel i supermaktspillet ... Alliansene har fått Europas stater til å gjere front mot hverandre, og dette er det vanvittige. Jeg vil påstå at det ikke finnes europeiske stater som vil krige mot hverandre — ikke engang Øst- og Vest-Tyskland ... Men supermaktene taktikk kan tvinge Europas brødre til kunstig fiendtlighet med skjebnesvangre konsekvenser» (A-magasinet nr. 1/81).

Her heime er førehandslagringa av U.S.-materiellet eit uttrykk for ei styrking av USA-avhengigheta og eit langt steg i retning av utanlandske basar i Noreg. Eit antiimperialistisk svar på ei slik utviling er å slåss mot førehandslagringa og stille krav til det norske borgarskapet om å byggje opp eit nasjonalt forsvar uavhengig av supermaktene. Videre: Slåss for ei atomvåpenfri sone i dei nordiske områda — ikkje berre i «Norden». Dei einaste atomvåpna som finst heromkring er som kjem på Kolahalvøya, og ein sovjetisk «garanti» som sentralkomitétsmann Valentin Falin har gjort framlegg om, er lite å leve på. Som P.G. Gabrielsen peiker på i eigen artikkel, er fleire A-raketar som berre kan nå mål i Norden plasserte på Kola. Kva hjelp ein «garanti» når desse har treffa måla sine? Kvan skal klage? Kva vil det hjelpe?

Terror — det tyder «skrekkelde», makt bygd på frykt og trakassering. Skal vi la oss skremme i kne av atomterrorens ti supermaktene? Om ikkje, må vi vise atomterroristane i Washington og Moskva at vi er imot dei, at vi ikkje er redde for dei og at vi kan gjere helvete heitt for dei.

En tverrpolitisk organisasjon?

Rød Ungdom har sluttet seg til kravene som aksjonen «Nei til atomvåpen har stilt. Disse er «Nedbygging av atomvåpnene i Øst og Vest», «Ingen atomvåpen i Norge i krig eller fred» og «Norden som atomfri sone». Rød Ungdom har sett det som spesielt viktig at aksjonen nå retter krav både til NATOs utplassering av atomraketter, og Sovjets utplassering av SS-20 raketter. Dette er en endring av grunnlaget fra tidligere i år.

Rød Ungdom har i tillegg ønsket en presisering av innholdet i «Norden som atomfri sone». Rød Ungdom mener Norden også må innbefatte Sovjets mellomdistanseraketter på Kola-halvøya og i Østersjøen. I det nordiske området er det her atomvåpen fins, og disse kan ikke ha noen annet angrespål enn Norden. Derfor mener vi at disse områdene også må trekkes med i denne atomfri sone.

Rød Ungdom sier i sin uttalelse at eksistensen av

Rød Ungdoms leder, Bjørgulv Braanen.

atomvåpen representerer en alvorlig trussel mot menneskeheten. Den sier videre at det aldri i historien har blitt konstruert våpen med en slik grusom ødeleggeskraft og virkning. Supermaktens våpenarsenal er i stand til å utslutte hele menneskeheten. Rød Ungdom går i mot all bruk av atomvåpen.

Rød Ungdom mener det er riktig å arbeide for disse kravene innenfor aksjonen «Nei til atomvåpen». Dette gjorde vi klart i en pressemelding og i et oppslag i «Klassekampen». Men hva

skjer? Aksjonenes sekretær Jon Grepstad blir helt fra seg og hevder at det «er historisk bevist at det ikke går an å samarbeide med ml-bevegelsen», og at aksjonen skal være tverrpolitisk og derfor kan ikke Rød Ungdom delta (!). I et brev til Rød Ungdom skriver han: (Det er ikkje) «aktuelt å endre aksjonens politikk i den lei Rød Ungdom ønskjer. Det vil heller ikkje vere aktuelt å ta inn rådsmedlemmer eller styremedlemmer som står for den linja Rød Ungdom representerer». Og vidare: «Det er difor ikkje aktuelt for Rød Ungdom å oppmunde sine medlemmer om å ta initiativ til danning av lokalgrupper av aksjonen eller å melde seg som lokal-kontakter.»

Sterke meldinger fra en aksjon som skal framstå som tverrpolitisk. En nekter prinsipielt å ta inn rådsmedlemmer «som står for den linja Rød Ungdom representerer» til tross for at Rød Ungdom støtter grunnlaget til aksjonen. Det eneste Rød Ungdom har sagt er at vi ønsker en presisering av innholdet i parolen «Norden som atomfri so-

ne». Dette faktisk i likhet med aksjonen selv. Neste skritt fra Grepstad sin side er å hevde at Rød Ungdom'ere ikke kan ta initiativ til danning av lokalgrupper eller melde seg som lokal-kontakter.

Rød Ungdom har ennå ikke mottatt brev eller uttalelser offisielt fra aksjonen som trekker disse uttalelsene tilbake. Grepstad har riktignok i noen møter modifisert uttalelsene i brevet noe. Men det er helt klart at aksjonen må ta avstand fra disse uttalelsene hvis den skal vinne stor tverrpolitisk oppslutning. Vi frykter at Jon Grepstad ønsker å holde krefter som er mer kritisk til Sovjet enn han sjøl utenfor aksjonen.

For Rød Ungdom på alle plan bør uttalelsene fra Grepstad bare stimulere til økt innsats i aksjonen «Nei til atomvåpen». Det er helt klart at en ikke kan godta at Rød Ungdom ikke skulle kunne jobbe i denne aksjonen. Krefter som Grepstad må isoleres hvis aksjonen skal få framgang og betydning i kampen mot supermaktens krigsforberedelser.

BB

Satt inne i tre år for IRA-medlemskap

I betongcella er det to fuktige, rotne madrassar og to forhutra, magre og uflidde menneske med langt tjafsete hår og skjegg. Dei er nakne, med eit skittent, fuktig teppe over akslene. Det er alt som finst i cella. —Nei, ikkje alt: Menneskedritt og -piss ligg i haugar og flyt omkring. Madrassane, teppe og kroppene er også tilklint av stinkande brun masse. Tilogmed opp over vegga heng det dritt. I rein desperasjon har dei klaska kladdane sine på veggen for å sleppe å ligge i det til oppunder armene. Stanken er uuthaldeleg, ekle mark veltar seg i hopetal i dritten, centimeter tjukke lag med fluer klistrar seg over alt, som eit støvlag.

—Galne steinaldermenneske? Nei. —Fangehol frå middelalderen? Det var temmeleg nære.

Nei, dette er kvar dagen for fleire hundre «IRA-fangar» i eit av Hennar Majestet sine fengsel i den britiske kolonien Nord-Irland —H—blokka i Long Kesh-fengselet.

H for Helvete. Ditt kjem du etter å ha underskrivi ei ferdig tilståing (av t.d. IRA-medlemskap) under tortur og blitt dømt av ein spesialdomstol utan jury

Maureen Gibson er 24 år og ire. Ho er frå den delen av Irland som er okkupert av britiske soldatar, Storbritanias siste koloni, det såkalla Nord-Irland.

Da ho var 19, arresterte britane henne. Ein spesialdomstol utan jury dømte ho til tre års fengsel for ulovleg våpeneige og medlemskap i I.R.A. Utan nokre bevis. Våpenet hadde politiet «mista». Ein politimann sa han «hadde gode grunnar til å tru» at Maureen var I.R.A.-medlem. Dermed var alt klart for nok ein ung ire i britanes helvete.

Som «I.R.A.-fange» i Armagh kvinnefengsel måtte ho sitje innelåst heile døgnet, utan lov til å skrive eller lese, i ei celle som berre inneheldt ei seng. Med jamne mellomrom blei ho grovt mishandla av opptil fem fangevoktarar. Sia februar i fjor har ho blitt nekta all personleg hygiene. For eit par månader sia slapp Maureen ut av helvetet. No har ho gått med i den republikanske rørsla og via tida si til å mobilisere støtte til dei av medsystemene hennar som enno pinast i fengselet.

—Det er verre i dag, seier ho. —No får du ti år for «I.R.A.-medlemsskap».

— Britane kalla ZANU & Mugabe for «terroristar» heilt til folket i Zimbabwe ga dei over halvparten av røystene i demokratiske val. Kven ville høre på slikt no? Dei kallar oss «terroristar» i dag, for å rettferdiggjere si eiga terroristiske forfølgjing av republikanarar og nasjonalistar. Men vi har ingenting til felles med verken Baader/Meinhof eller Raude Brigadar. Vi står saman med frigjeringsrørslene i den 3. verda, t.d. i Palestina og El Salvador. Vi driv ein nasjonal frigjeringskamp både på det politiske og det militære planet, med breie folkemassar bak oss.

Det er Maureen Gibson og Kieran Nugent som seier dette til oss. Dei to er representantar for Provisoriske Sinn Féin, ei leiande gruppe innafor Den republikanske rørsla i Nord-Irland, som også omfattar den irske republikanske hæren — I.R.A. Den republikanske rørsla slåss for å få dei britiske troppane ut, og for eit fritt og sameint Irland. Rute 80 hadde ein lang samtale med dei to då dei vitja Noreg i desember. Vitjinga var ein del av ei reise rundt om i Europa for å samle støtte til dei sveltestreikande fangane i Long Kesh-fengselet, utafor Belfast.

ULLTEPPEMENNA

Da Kieran og Maureen var her, var utfallet av sveltestreiken ikkje klart, men det såg kritisk ut for fleire

av fangane.

Sveltestreiken var det siste desperate forsøket på å få politisk krigsfangestatus. Heilt sia 1976, da dei politiske fangane blei fraktekne denne statusen, har hundrevis av krigsfangar protestert gjennom å nekte å ta på seg fangedrakt (som berre kriminelle må bruke). Fangevoktarane har teke frå dei kleda dei ra, så dei har berre hatt eit ullteppe kring seg. Utan fangedrakt får dei heller ikkje gå på do eller vaske rom. I cellene i den berøkte H-bokka i Long Kesh, der det berre er ei roten madrass til kvar, hopar det seg opp med piss, dritt og matrestar. Fangane får ikkje treffe andre fangar, har skrive- og leseforbod, og blir trakasserte og forfulgte på dei mest hårreisande måtar.

Kieran Nugent blei den første «ullteppemannen» i 1976 — dømt for bilkapring og ulovleg våpeneige, utan jury og prov. På spørsmål om kvifor dei vil plage seg sjølve slik, seier han:

— Det er ikkje vi som plager oss, det er britane som står for plaginga. Vi har ikkje noka anna val enn å gå til aksjon. Vi må gjere noko, vi kan ikkje berre la dei kriminalisere den irske fri-domskampen. Men vi tren-

ger støtte! Internasjonalt press råker britane hardare no enn bomber gjer det. Britane prøver å fornekte krigen i Irland. Gjev dei fangane att politisk status, går ikkje det lenger.

UNGDOMMEN GÅR I SPISEN

— Korleis er forholda for ungdommen?

— Okkupasjonsmakta konsentrerer seg spesielt om dei unge. Ved hjelp av alle tenkjelege undertrykkingsmetodar prøver britane å få kontroll over dei. Britane har stole arkiv frå skoler, for å kunne vurdere kvar og ein, førebu eventuelle forhør. Det er ikkje utan grunn at gjennomsnittsalderen til krigsfangane ligg mellom 16 og 20 år. Ungdommen er leiande i fridomskampen. Det er noko som britane også veit.

— Har ungdommen ein eigen organisasjon? Vi spør Maureen.

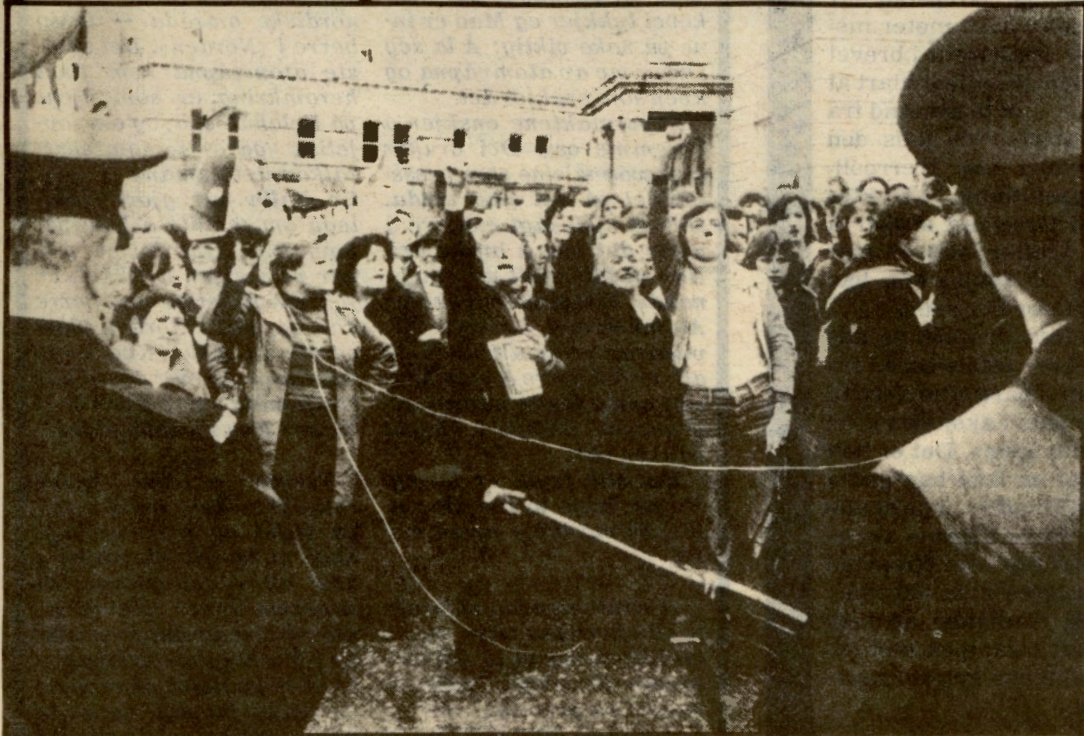
— Na 'Fianna Éireann (Irsk Ungdom) organiserer unge i 10–14årsalderen. Dei driv mykje sosialt arbeid, hjelper gamle og små barn, men tar også del i den politiske og militære kampen. Na 'Fieanna Éireann er med i Den republikanske rørsla, men jobbar illegalt. Når medlemma blir 16 år, går dei som regel inn i I.R.A.

Maureen slapp nyleg ut av fengselet. 19 år gammel blei ho dømt til 3 år for ulovleg våpeneige og medlemskap i I.R.A. Ikkje noka våpen blei lagt fram i retten, politiet hadde «mista» det. «Beviset» for I.R.A.-medlemskapet var ein politimann som meinte han hadde «gode grunnar til å tru det».

— Til vanleg greier britane å få torturert dei arresterte til å skrive under ferdiglaga tilståingar. Desse held som fellande prov, sjølv om torturofra trekk attende tilståinga seinare, seier Maureen.

Amnesty International har peika på dette. Dei seier m.a. at «mellom 70 og 90% av fellande dommer baseres helt eller i hovedsak på tilståelser avgitt under politiforhør» og «94% av sakene ender med fellande dom i de juryløse spesialdomstolene».

— De må aldri gløyme at vi lever under okkupasjon, seier Kieran inntrengjande til slutt. Over 1/5 av livet har han vore bak britane sine murer.

Demonstrasjon utafor Armagh kvinnefengsel, der Maureen Gibson sat i tre år.

Tor Hammer

Bygg Rød Ungdom med

Nytt tilbud

På jobben til en bygningsarbeider er det alltid tid til en prat og filosofering over tingenes tilstand. Enten vi bygger leiligheter for å oppbevare arbeidskrafta i isolerte verpekasser, og banner fordi rotløs ungdom har hatt fyllefest og har mora seg med å rive ned halve arbeidet du gjorde dagen før og gjerne driti på gulvet, eller vi går på etterarbeid og reparerer knuste dører der gubben har gått berserk, stengt ute av kona.

Filosoferinga fører enkelte ganger til at noen blir med i Rød Ungdom. Nå har Bygg RU startet et eget Lørdagsforum. Hva går det ut på, Einar Hageness?

— Er Bygg Rød Ungdom mer enn Bygg-fester?

— Mye fester er bra, ja. Bra fester. Tradisjonsrike og beryktet. Man blir jo lei av å se trynet på arbeidskameratene nedstøvet av sagflis og 9-timers arbeidsdag, en fest hjelper. Men nå er jeg også blitt lei av å se trynet herjet av dårlig hjemmebrent. Derfor satser vi på noe nytt.

— Dobbeltennsa? 60%?

— 100%. Hundre prosent vårt sted: Et Bygg RU-lørdagstreffsted.

Lørdagsforum

Åpent fra tippekampen og utover. Åpent for flipperfanatikere, sjakkfreaks og politiske kverulanter. Planen er å ha variert program på kveldene: cabareter, konserter osv. Og ha god mat. Dvs. unngå at tilbudet bare blir rusing (noe vi kan for godt fra før).

— Litt av et prosjekt?

— Ja, det spørs om det går. Men noe slikt trengs, egentlig for alle. Bygg-folk trenger det ekstra. Du blir godt kjent med folk på en byggeplass, men så blir vi spredd for alle vinder når bygget er ferdig. Og alle har lyst til å fortsette kontakten. Dessuten er bygningsarbeidere spesielt oppvakte. Jobben er sånn at det alltid er tid til en prat og filosofering over tingenes tilstand. Enten vi bygger leiligheter for å oppbevare arbeidskrafta i isolerte verpekasser, og banner fordi rotløs ungdom har hatt fyllefest og mora seg med å rive ned halve arbeidet du gjorde dagen før og gjerne driti på gulvet der vi jobber, eller vi går på etterarbeid og reparerer knuste dører der gubben har gått berserk, stengt ute av kona. Eller der fylla har kasta lysestaker gjennom gipsveggene.

Eller vi bygger luksusvillaer for folk vi sier vi ikke fatter hvor får penga fra — mens vi egentlig skjønner det jævlig godt.

Vi trenger et sted hvor vi som har skjönt litt av dette hører hjemme. Og kan legge en slagplan.

— Handling?

— Ja, organiserer vi henne litt i Bygg RU, får vi da gjort noe.

Fagforeningene

Vi gjør det vi kan for å vekke fagforeningene våre. Setter oss godt inn i enkelt-saker, og prøver å tenke lenger. Hvilke rammer må sprenges for å oppnå det vi vil? Hva vil vi? Arbeidermakt?

— Men alle er vel ikke fagorganisert?

— Nei, dessverre, men det går jo an å bruke kreftene andre steder også.

Polen-støtte

For eksempel til å drive aktivt støttearbeid for Polen gjennom Timelønnsaksjonen. Samle inn og sende trykke-utstyr til «Solidaritet» (den frie fagbevegelsen). Dessuten få opinionen her hjemme til å arbeide for en verden der arbeidere i forskjellige land hjelper hverandre til et bedre samfunn. Og nå først og fremst sier klart fra at Sovjets «hjelp» er uønsket. Mange er redde for en ny krig, men da hjelper det ikke å gå på gummisåler. Tvert imot aktiv folketilfolk-hjelp er et alternativ til stormaktenes terrorbalanse, og undergraver deres maktgrunnlag. Tenk deg hvordan Sovjet vil svekkes hvis Øst-Europa gjør opprør.

Studier

Å studere Øst-Europas historie er nyttig både for å forstå verden i dag, og få ideer om hvordan vi IKKE vil bygge sosialismen. Derfor driver vi studiesirkler om dette.

— Så dette er noe av handlingsprogrammet?

— Ja, en helhet mellom Lørdagsforumet for å sveise folk sammen, studiegrupper for å tenke lenger, og handle gjennom Time-lønnsaksjonen og fagforeningene.

Ung i fagbevegelsen

Finnes det faglig ungdom?

Ulf M. Ulriksen er 25 år og hjelpetømrer hos A/F Stiansen/Evensen i Oslo. Han er talsmann for Oslo Rød Ungdom i faglige spørsmål. Han kan nok også betegnes som en av dem som alltid kjemper for det

faglige arbeidets plass i organisasjonen.

Mange har spurt meg, og så mange AKP'ere: — ungdom og faglig politikk, hører det sammen? Skal ikke ungdom drive med mer «unge» spørsmål?

Jeg oppfatter spørsmålet provokatorisk! Om du virkelig mener det, ja, da er du politisk snøblind!

Etter en lang periode med relativt stabil yrkesskoleutdanning og læringsituasjon, har det i de siste åra vært en klar nedgang i mulighetene for ungdom i arbeidslivet. Det siste statsbudsjettet og kommunebudsjettet for Oslo markerer likevel en kvalitativ forverring. Uten å repetere alle tallene her, må jeg likevel slå fast: Aldri tidligere har RU kunnet bevise statens og borgerskapets reaksjoner politikk som nå. Og aldri tidligere har mulighetene for å reise ungdom i arbeidslivet til kamp vært større.

Det er et faktum at de fleste RU'ere er arbeidere eller på vei ut i arbeidslivet. Men det er også et faktum at RU'ere som de fleste andre ungdommer synes faglig politikk er kjedelig og lite «spennende».

Jeg vil spørre dere, — er det bare «kjedelig» om du fikk dine 5,17% lønnsøkning etter tariffoppgjøret? — Eller om du ble hurt for dem? Er det «kjedelig» å kjempe for større sikkerhet på arbeidsplassen sånn at vi alle kanskje kan få nytte godt av pensjonene vi har opptjent hele livet? Er det ikke «spennende» nok om vi kanskje kan hjelpe arbeiderne i Polen i kampen mot diktaturet og Sovjet?

Behovet for en sterk og

slagkraftig fagbevegelse har aldri vært større etter den 2. verdenskrig. Vi må kjempe for livet — bokstavelig talt. Kjempe mot Nordli og Nordengen og kjempe mot atomvåpen og for fred.

LO-kongressen er også like rundt hjørnet, fagbevegelsens høyeste organ. Forrige gang ble ingen ungdomskrav behandla. Enten ble de nedstemt eller oversendt sekretariatet. Ingen lærings spørsmål, ingen YLI-krav, bare at AUF fortsatt er LOs ungdomsorganisasjon! Og vær parat — det kan skje igjen!

I en sånn situasjon må vi igjen gjøre ordet klassekamp kjent for alle. Det er nå de vil forstå! Vi må styrke fagforeninga vår og verve alle uorganiserte. Vi må sende inn forslag og skape et godt og kameratslig faglig miljø. Og vi må ikke glemme andre kamerater i nød.

Og begynnelsen på alt dette — ja, den er i januar. Da blir det et stort møte, forhåpentligvis sammen med så mange ungdomsorganisasjoner som mulig, som skal oppsummere alle innsendte ungdomskrav-/forslag til LO-kongressen og starte en offensiv for å hindre at de går i glemmeboka. Her er alle muligheter åpne — faglig ungdomspanel i Ungdommens Radioavis, artikler i alle fagblad, artikler i dagspressa, demonstrasjoner, osv.

Sa du kjedelig, sa du for lite «ungdommelig»? Spør folka på jobben, spør arbeiderungdommen på gata! Du vil bli overraska over svaret!

Faglig leder i Oslo RU, Ulf M. Ulriksen

Ulf M. Ulriksen

-La elva leve

Mens jeg sitter med avisa og ser at Justisdepartementet har sendt sivilforsvarsbiler via Sverige til Alta, hører jeg på plata «La Elva Leve». Dette stykke historie inneholder foruten sanger med tilknytning til Stillaleiren og støttekonserter, også autentiske båndopptak fra «teltleiren» utenfor Stortinget, med mer eller mindre kloke kommentarer fra ditto politifolk. For meg som ikke deltok i Alta, er det artig å få kjenne noe av stemninga på pulsen, ikke bare mindre troverdige skildringer fra entusiaster. Stort sett er det en plate for mimrere, men er absolutt verdt ett øre for oss andre også.

FB

«La Elva Leve»
Diverse artister

«Tenk om...»

Husker du «Ny Von»? Der Marit Mathiesen var syngeledet! Glem det! Denne plata hennes som er i stil med tekstene, heter «Tenk om...». Hun synger godt, den jenta, og synger ikke i veien for resten av gruppa, som det er vanlig å gjøre i såkalte soloalbum. Det er naturlig syn-

ging, og meget godt arrangerte musikkstykker. Det blir stadig sagt at dette er en rockeplate. Det kan jeg ikke helt være enig i, den er for variert til å legges i en bås. Her er både ballader og rein rock i skjønn forening.

Tekstene hennes er ikke hva en skulle trodd på forhånd, når vi ser på «Ny Von»-tekstene i forhold. Dette er mer kjærlighetsstoff og drømmer, uten at det blir søtsuppetekster. Etter min mening er dette noe av det bedre stykke musikk som er kommet ut i Norge den senere tid, og er verdt sine lusne kroner.

FB

Marit Mathiesen
«Tenk om...»

Material tretthet

MATERIAL TRETTHET

The Aller Vørste heter en av de mer kjente nye grupperne. De har tidligere gitt ut en del EP'er og singler på eget plateselskap (Den Gode Hensikt). Nå har de imidlertid gjort noe mye mer dristig. De har lagd en hel LP. Alt sjøl - også egenfinansiert. I Klassekampen er dette omtalt som det beste som har skjedd norsk rock i år, sammen med «Lumbago»s

LP på Polydor. Spenningen var stor da jeg kom hjem med denne plata.

Enkelte låter falt jeg pladask for. Melodier som virkelig går rett inn. Som f.eks. «Må ha deg». Dette er den desidert beste låta. Ganske rolig og rytmisk med et mellomspill som jeg mener kunne vært utvidet og kjørt som et par minutters dubinnslag. Hvis du skaffer deg plata, vil jeg anbefale å hoppe over de andre kuttene på denne sida, og gå rett inn på dette kuttet. For det er også etter «Må ha deg» at de andre bra låtene kommer. «Igjen» er den neste - den raskeste på hele plata, og vel den eneste som kan gå under betegnelsen rock. Deretter kommer «Bare ikke nok» - nok en rytmisk og velarrangert perle med et refreng det virkelig svinger av. Og det var det. På den andre sida er det bare ei låt som er bra. Det er «Hekt». Resten av låtene (de første på den første sida og resten på denne) er altfor «vanskelige». Ingen av dem er fengende og arrangementene blir ofte altfor masete. Jeg må slite meg gjennom det! Altså består plata av noen få perler, mens de fleste andre låtene er altfor kjedelige.

— Tekstene? Nei, de er ikke noe å skryte av. De fleste oppfatter jeg som intellektuelle, høyt travende og vanskelige. Jeg skjønner

ikke noe av dem. Jeg lurar litt på om ei av låtene, nemlig «Dødelige Drifter», handler om narkotika, men jeg er ikke helt sikker. Med plata følger teksthefte med bl.a. kryssord og to plakater som jeg heller ikke skjønner så mye av. Men det er kanskje ikke meningen...?

— ska'mpen

The Aller Vørste
Material tretthet
Den Gode Hensikt

PS.: Prøv å lag bedre melodier, TAV! Alt det instrumentale dere gjør (forspill o.l.) er ypperlig, men melodiene blir for kjedelige.

De Press

...heter en gruppe som for tiden er iallfall Oslos beste. Den består av tre personer: Trommisen fra Blaupunkt, en polakk som spiller bass med tre fingre og synger. Han lager visstnok også låtene. Og en gitarist som også plukker litt på noen tangenter innimellom. Vokalist/bassisten er den som først og fremst gjør gruppa til noe unikt. Han har en enorm stemme, og nasjonaliteten setter også sitt preg på låtene han lager. Det er et slags østeuropeisk preg over dem. Når han synger de beste

låtene, ser jeg liksom for meg kosaker som danser på huk og sparker med beina. Det kan ikke akkurat kalles jodling det han presterer, men noe som likner. Gruppa er bedre live enn de er på den EP'en de nylig har gitt ut. De må rett og slett bare oppleves.

EP'en er ei drivende rockeplate med det ovennevnte særpreg. Den inneholder fire kutt. Det første er det beste, og dessverre det korteste. Den telles opp på polsk og deretter kommer en driven låt som vokalist/bassisten kauker seg gjennom. Resten av låtene er på engelsk. Gruppa har også noen låter med norske tekster, men språkvansker gjør sitt til at de som oftest ikke kommer særlig klart fram. På plata kommer tekstene tydelig fram, men jeg skjønner ikke språket. Likevel er dette den eneste norske gruppa jeg godtar at synger på utenlandsk. — Gå ikke glipp av dem!

— ska'mpen

De Press

Torpedo 00004/80

PS.: Dette var opprinnelig ment som en anmeldelse av plata, men... — shit la gå

Vi rakk dessverre ikke å

få med anmeldelse av Oslo Beurs siste EP. Den kommer i neste nummer. Men for all del, ikke vent til da med å kjøpe den.

ENGELSKE av Sylfest Haug

SKIDS

Skids er ei gruppe som har forandra seg. Musikken på denne plata er varm og glad, mens musikken til Skids før var kaldere og mer inneslutta. Skids spiller dyktig ny pop/rock med fyldig sound, gode melodier og driv. Tekstene synes jeg derimot det ofte er vanskelig å få noen mening i. Om Skids egentlig har (hatt) nazistiske sympatier veit jeg ikke, men bl.a. symbolbruken på de 2 forrige LP-coverene kunne jo tyde på det. Coveret på denne plata forestiller en marmorvegg med gruppas medlemmer hogd ut i relieff. Stolt og høgreist. Det samme kan sies om musikken, men på denne plata finnes ingenting som har noe med nazisme å gjøre. Allikevel skulle jeg gjerne vite om Skids virkelig mener noe i det hele tatt. Denne plata består av fengende, stort sett glade, melodier, høiende synging og velspilte, fyldige arrangementer. Skids har med seg et ekstra kor med unger og voksne. Tekstmessig synes jeg «The Devils Decade» skiller seg ut, ei skildring av fattigdom og krise. Da jeg kjøpte plata fulgte det med en ekstra, for det meste instrumentell LP (Strengt Through Joy) som er mer eksperimentell og helt annerledes enn The Absolute Game. I alle fall: The Absolute Ga-

me er ei bra plate når du vil få opp humøret. Kraft Durch Freude!

YOUNG MARBLE GIANTS

Dette er det beste jeg har hørt av «etterpønnen»-musikk fra England nest etter Joy Division. Du må være stein dau eller full av fordommer for å ikke like denne plata. Young Marble Giants er minimalt instrummentskryt og bråk, og maksimal stemning og melodi. Oppå Philip Moxhams tørre, litt stakkato bass og Stuart Moxhams forsiktige gitar eller snille orgel, synger den klare, avslappede stemmen til Alison Statton. Med stemmen hennes blir melodiene enormt fengende og søte. Hver eneste melodi er et lite byggverk, gjennom-siktig, pent og beskjedent. Det er 15 låter på plata, bilder og tilbakelikk på virkeligheten som er fylt av en forsiktig glede som smitter over på den som hører plata, og roer ned nervene. Samtidig som musikken er helt og fullt 1980, får man inntrykk av en annen og bedre verden, her og nå (Utopia!). Denne plata burde høres av alle.

THE HUMAN LEAGUE

The Human League består av 3 herrer med synthesizere og sangstemmer og en herre

med slides & films (?). Med dette utstyret frambringer de intelligent og fengende ny pop-musikk, originalt og med sterke melodier. Jeg har hørt på denne plata temmelig mye, men ikke blitt lei den ennå. Synthesizerene gir musikken rytme og puls og pisker melodiene fram, og sammen med sangen gir de musikken et moderne, industriell og elektrisk sound. Dette passer veldig godt sammen med de litt surrealistiske, ofte humoristiske tekstene som man bør lese for å få fullt utbytte av plata. Teksten handler om musikk, fremmedgjøring, stress, flukt og andre ting i menneskelivet. Best synes jeg teksten på «Life Kills» er, ei låt om stress. To av låtene på plata er instrumentale, og særlig «Gordon's Gin» er fin. Den beste låta av alle er vel «Being Boiled», ei låt fra 1978. Plata er bra å danse til.

SINGLER

Killing Joke.
Wardance/Psyche.

KJ veit jeg lite om, men på denne singelen spiller de tung, monoton og iskald punk. Ingen spor av glede eller humor her. Monotonien forsterkes av en treig synthesizer. Sangen er dyster og desperat agitatorisk og lite melodios. Det er virkningsfullt, men jeg synes det blir for monotont (særlig Wardance), og desperasjonen er for undertrykt.

Wasted Youth.
I'll Remember You/
My Friends Are Dead.

WY er mindre depressive saker. I'll Remember You er ei fin låt med en meget god melodi. My Friends Are Dead er ei låt i moll der ekko på stemmen og et mørkt lydbilde forsterker den triste stemningen. Musikken minner ganske mye om pop/rock fra 60-tallet, særlig Velvet Underground, men dette er realisme og poesi for ungdom i 1980.

RUTE 80

"it's
finger
lickin'
good"

(ANNONSE)

To formenn -én ideologi

(ANNONSE)

(ANNONSE)

RUTE 80 har kommi!

Når rutebilen kommer med et nytt nummer av Rute 80 i postsekken, kan alle abonnentene glede seg. Men for alle ikke-abonnenter er det en sann pine. De må gå og vente på at den trengingen av en lokal RÅ-selger skal få ut fingern og tilby dem et eksemplar. I mellomtida må de nøye seg med å henge over skulderen på den nærmeste RÅ-abonnenten.

— Hvordan er det med deg? Er du blant de tilfredse - de som abonnerer - eller må du regne deg til de nerveslitte, nedbrutte og hardt prøvede mennesker som ulykkeligvis ikke har tegna abonnement?

— Abonnerer du ikke, sa du? Næmmen gubbeavemævel, da må du jaggu meg se til å benytte anledningen til å fylle ut kupongen her. Send den inn fort som pugin, og sitt klar med 35 spjonger når innbetalingsblanketten ankommer. Du ønsker vel å kunne bruke kreftene dine på mer matnyttige aktiviteter enn angst og bekymringer?

Neste gang rutebilsjåføren eller landpostbudet kommer med posten kan DU være blant de lykkelige, harmoniske unge mennesker som forventningsfullt stormer ham i møte.

- ☐ Jeg holder det ikke ut lenger. For kr. 35,- får jeg et helt års Rute 80 i postkassa og fred i sinnet.
- ☐ Hva tar dere meg for? En tåpeligere abonnementsoppfordring har jeg aldri sett. Dere veit hvor dere kan tørke dere med denne slippen.
- ☐ Hvor blir det av den politiske argumenteringa for å overbevise om nødvendigheta av abonnement? Dette er et krampeknefall for borgerskapet! Holder meg anonym av sikkerhetsgrunner.

Kryss av i ønsket rute, eller stryk det som passer (å stryke).

Send kupongen til Rute 80, Boks 4702, Sofienberg, Oslo 5.

Navn:

Adresse:

Postnr. og -sted:

Route 80. Tuskegee, Alabama, summer 80.

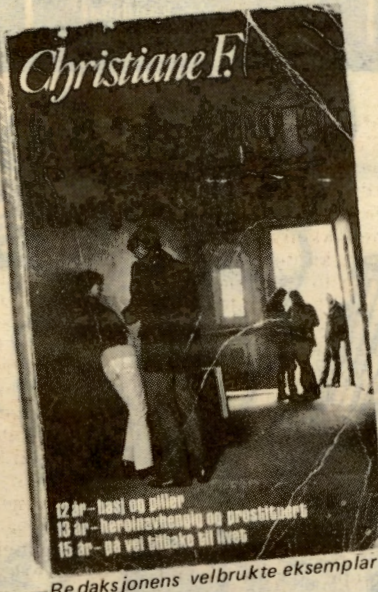
SPYTT UT I RUTE 80

«Å være ung er for jævli»

Signaturen «gekå» hadde i Rute 80 nr. 3/4 1980 en anmeldelse av boka til Christiane F. Vi har mottatt et innlegg angående denne anmeldelsen. Motinnlegget med svar har måttet stå over et par nummer pga. plassmangel, men her fortsetter vi debatten.

Leste hva du skrev om boka «Å være ung er for jævli». Jeg har lest den og syns dine siste argumenter var dårlige, for i slutten av boka så prøver Christiane å finne en mellomvei, og hun avviser ikke hasj. Men det hun erfarte til å begynne med har vel noe med usikkerheten å gjøre, og at hun ikke klarte å slå seg til ro noe som helst sted og at hun ble tiltrukket av de folka som brukte junk. Jeg følte at det var den direkte grunnen, ikke at hun måtte fordi andre stoffer ikke virket. Det har med en indre styrke å gjøre, og når du er 13 så har du ikke noe særlig av det, fordi du har ingen klare formeninger om hva du er og hva du står for. Du får bare rett og slett ikke sett det med klare øyne. Og en annen ting, hun forklarte ikke egentlig de forskjellene som finnes mellom stoffer. Jeg har vært imellom den tida selv, og jeg vet at hadde jeg f.eks. bodd her i Oslo på den tida, så hadde jeg nok blitt avhengig av sterke stoffer, for jeg klarte heller ikke å dy meg for å prøve. Men det var ikke pga. hasjen, men sterke uimotståelige krefter i meg selv når du er så ung, og ikke har bevisstgjort deg selv så du har en styrke. Og at alle stoffer er i samme miljø.

På mange måter kjente jeg meg selv igjen i det hun skrev. Kjente det igjen på de svakhetene som ligger i alle mennesker som har prøvd sterke stoffer, enten du har vært psykisk eller fysisk avhengig. Men siden jeg vokste opp i en ganske liten by, fikk jeg tid til å utvikle meg gan-

Redaksjonens velbrukte eksemplar

ske mye, og fikk etterhvert en sterk motvilje mot sterke stoffer, fordi jeg følte at å utvikle meg var noe jeg trengte å gjøre så lenge jeg levde, men så lenge jeg lever kommer jeg også til å kjenne «svakheter».

Derfor, kjemp alt du kan for å få alt som er av sterke stoffer ut av alle land, enten i kraft av deg selv og det du tør være, eller ved andre midler. Men hvorfor kriminalisere hasj? Jeg bare spør! Men få ut alle sterke stoffer så folk slipper å komme så jævli på bønn.

Lene

Svar til Lene

Du har rett i at Christiane ikke avviser hasj på slutten av boka.

Boka er ikke noe bevis for at hasj i seg sjøl fører til heroin. Men den viser alle de tusen mekanismene som får unge folk i en kapitalistisk storby over på stadig harde stoffer. Ingen behandlingstilbud, at alle slags stoffer er lett å få tak i, og ideen om at junkerne er tøffest. Du er vel enig med meg i at hasjbrukere som tiltrekkes av junkere er skummelt?

Jeg mener boka viser at de starta med harde stoffer og så fordi hasjrusen ikke ga dem noe lenger, ikke var nok. (Om det er fysisk eller ikke, veit ikke jeg.) Christiane skriver:

«Det var et par måneder da jeg så å si bare var tilfreds med meg selv. Men så ble det en stillstand i gjen-gen. Shit, altså hasj, ga ikke noe riktig kick lenger. Vi hadde vent oss til det.... Det var ikke noe nytt å hente der.»

«Jeg fikk ikke mye ut av hasj lenger. Når jeg var skev, kunne jeg ikke lenger snakke med noen. Jeg tok mer og mer piller.»

«Nå nytta det altså ikke med noe mer, hverken hasj, LSD, eller andre piller.»

Like etterpå sniffa hun heroin for første gang.

Det overbeviste meg om at vi må slåss mot hasjen. Det er lett for etablerte anarkister og andre hasjprofeter å si at hasj er bevisstgjørende der de sitter i sine leiligheter eller villaer med fast jobb og etablert vennekrets, godt

over 30 år. Trur ikke det stemmer for sånne folk heller, forresten. De jeg kjenner som bruker hasj virker sløve, likeglade, slettes ikke bevisstgjorte. Hvorfor skal man ty til en rus – alkohol eller narkotika – for å bli bevisst? Det store flertallet av hasjbrukere er ungdom som har masse problemer – akkurat som Christiane. Du spør: hvorfor kriminalisere hasj? (dvs. hvorfor ikke legalisere det?) Jeg svarer: Legalisering vil få flere til å bruke hasj. Jeg er mot et nytt lovlig rusmiddel i Norge, at flere skal sløve seg ned på det. Det vil utsette flere for fristelsen og muligheten til å prøve sterkere stoffer – flere kan gå til helvete. De eneste som vil tjene på det er store amerikanske tobakksselskaper som har reklamen, pakkene for marihuana klare til det blir legalisert, de som selger harde stoffer og borgerskapet som vil ha sløv ungdom. Du snakker om sterke uimotståelige krefter i deg sjøl, ikke hasjen som årsak. Om Christiane sier du at hun ikke klarte å slå seg til ro noe sted. – Ja, hun hadde vel ikke noe sted å slå seg til ro. Derfor prøvde hun å flykte inn i rusen. Jeg kan ikke se at hasj hjelper unge folk til å «få en plattform å stå på», se at vi må forandre verden rundt oss. Du trur kanskje du er i himmelen, men du lever i helvete. Hva hjelper det?

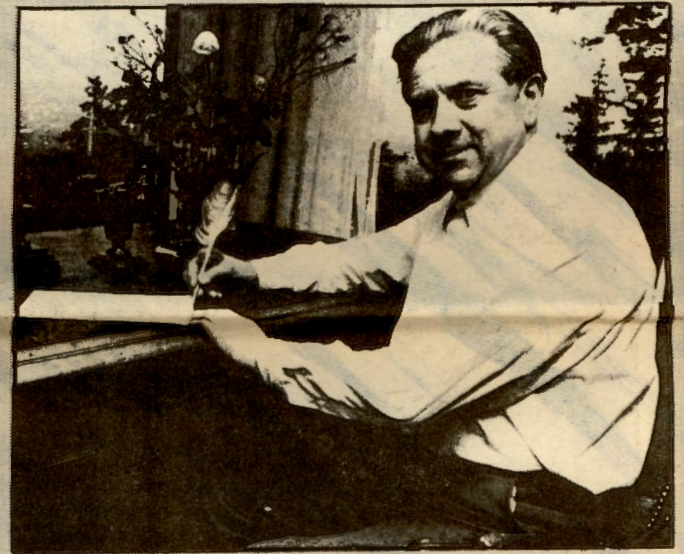
gekå

Stjernedryss

Hammersborg-Spakmo Avdanka nazi

Aage «Amok» Spakmo, «har respekt for» Quisling, personifiseringa av den «var tyskvennlig» siden mest primitive destruktive Hitlers angrep på Polen i sjonslyst, har letta på slø- '39, og «angrer ikke» sitt medlemskap i Quislings nazi-parti. Nylig raska den avdanka nazi'en til seg fortid. Spakmo huskes best av Oslo-ungdommen som relikvier fra Quislingdødsboet for en halv million. I dag sitter han og breisjerter rivningsfanatikeren seg bak «føreren» skrivebord, der mangt et fatalt dokument blei forfatta i den forrige eierens tid.

9. april 1945 invaderte Tyskland Norge. «Jeg mener de kom med folkeretten på sin side,» sier Spakmo. – Den samme «folkeretten» som Spakmo hadde ved sin side på Hammersborg?

Morgenstierndryss

Samtale ført i de sene timer på Oslo Reggae-klubb:

Syphilia Morgenstjerne (SM): Det er en ting jeg må snakke med deg om.

Meg: Ja, hva er det'a?

SM: Det er noen som har skrevet Rute 80 på Hjelms-gate 3 (kjent tilholdssted for Gateavisa og utflippa anarkister).

Meg: Jaså, er det det. Ja, det er iallfall ikke meg. Og vi kan jo ikke ha kontroll med alt tilhengerne våre foretar seg. Jeg har kun vært i Hjelmsgate én gang.

Utenforstående: Ja, da var jeg der. Da dere kom, hele den bølgen.

SM: Får jeg tak i den som har fjort det, skal jeg personlig vri hodet a'n. Skulle vi liksom dra til Klassekampen og male A'er med ring rundt og sånn da? Det gjør vi jo bare ikke! Nei, makan til (og nå kommer det, dere!, red.s anm.)

VANDALISME. Vandal = Person som øver hærverk. Leieboerne var rene vandaler og ødela de pene møblene. Vandalisere = ødelegge (noe verdifullt) hensynsløst. Vandalisme = ødeleggelse (av verdifulle ting), ødeleggelsestrang.

(Ordrett etter LEXI fremmedordbok).

Tenk det, dere, den «anti-autoritære» og «opprørske» Syphilia Ganjahjerne avslører sitt rette jeg. Den dekadente, samfunnsbevarende, overklasse-filosofien har tatt fullstendig overhånd. Det kan jo kun betegnes som skam for en opprørske person å ta et ord som «vandalisme» i sin munn for å forsvare noe. Vi har visst hørt dette ordet fra andre før. Men hvem...? Var det ikke Albert Nordengen? Rynning Tønnesen? Arne Huuse? Kong Olav? Aftenpostens lederskriener? Oslo Sporveier? Deng Xiaoping??? Andreas Cappelen? G. Banan har visst havnet i en staslig fruktkompott.

Q&A

Derfor går trotskistene inn i SU

I Rute 80 nr. 7/80 spekulerer signaturen «Ishakka» over hva trotskistene vil i Sosialistisk Ungdom. Noen kommentarer til spekulasjonene er nødvendig.

Det er riktig som «Ishakka» skriver at Oktobergruppa er nedlagt. Det er imidlertid ikke korrekt når «Ishakka» skriver at trotskistene har «gått samla inn i SU». Dette gjelder for bare en del av Oktobergruppas tidligere medlemmer. Videre tar «Ishakka» helt feil når han/hun skriver: «Som kjent var Oktobergruppa en seksjon av «den 4. Internasjonale», og en nedlegging har sannsynligvis blitt bestemt av den sentrale ledelse i utlandet».

For det første, Oktobergruppa hadde aldri status som seksjon av 4. Internasjonale, men var «bare» en sympatiserende organisasjon. Dette innskrenka både Oktobergruppas rettigheter innafor 4. Internasjonale og samtidig 4. Internasjonalens

Trotsky – et politisk lik.

rettigheter overfor Oktobergruppa. For det andre, og uansett Oktobergruppas formelle tilknytting til 4. Internasjonale, bygger ikke trotskistenes verdensorganisasjon sin partipraksis på direktiv- og kommandoprinsipp, men på den demokratiske sentralismens prinsipp.

Når så Oktobergruppa sommeren 1980 vedtok å

oppløse seg selv til fordel for bl.a. å arbeide i SU, ble dette vedtatt på et sjølstendig grunnlag. Det er imidlertid viktig å slå fast at vedtaket på ingen måte er i strid med 4. Internasjonale. (For en mer utførlig forklaring på Oktobergruppas vedtak, se Internasjonale nr. 1/80.)

«Ishakka» berører også et anna punkt i sitt innlegg som trenger kommentarer.

Han/hun skriver om grunnene til at trotskistene har gått inn i SU: «Årsaka er etter all tydelighet mulighetene for å ta ledelsen i trotskistfraksjonen og rive til seg mange (ev. flertallet) i en mulig splittelse». «Ishakka» antyder videre at tiden for en slik splittelse nå «modner seg».

For å ta det siste først. Vi ser i dag hverken nødvendigheten eller ønskeligheten av en splittelse av SU. Bare dersom SU i en skjerpa klassekamp-situasjon kommer på feil side eller forholder seg passiv vil det være grunnlag for splittelse.

Når det gjelder «mulighetene for å ta ledelsen i trotskistfraksjonen» så ville det sjølsagt være ønskelig, men det er ingen primær oppgave for oss. Vi vil innta et positivt parti-arbeid og arbeide for vårt politiske syn overfor alle strømninger i SU.

Rune Naustdal

Trotskist og medelm av SU (Innlegget er ubetydelig forkortet, red.)

—Det var like før...

Vi føler oss beæra. Ifølge britiske slektsforskere blei en av president Reagans forfedre kverka av vikinger. Brian Boru het han, konge av Irland var han, og døde gjorde han i slaget ved Clontarf, rundt omkring år 1000 e.kr. — Men tydeligvis var vikingene for seint ute, det er Ronny himself et sprell levende bevis for. Likevel: En bragd som forplikter. Skal en av våre forfedres etterkommere avslutte jobben?

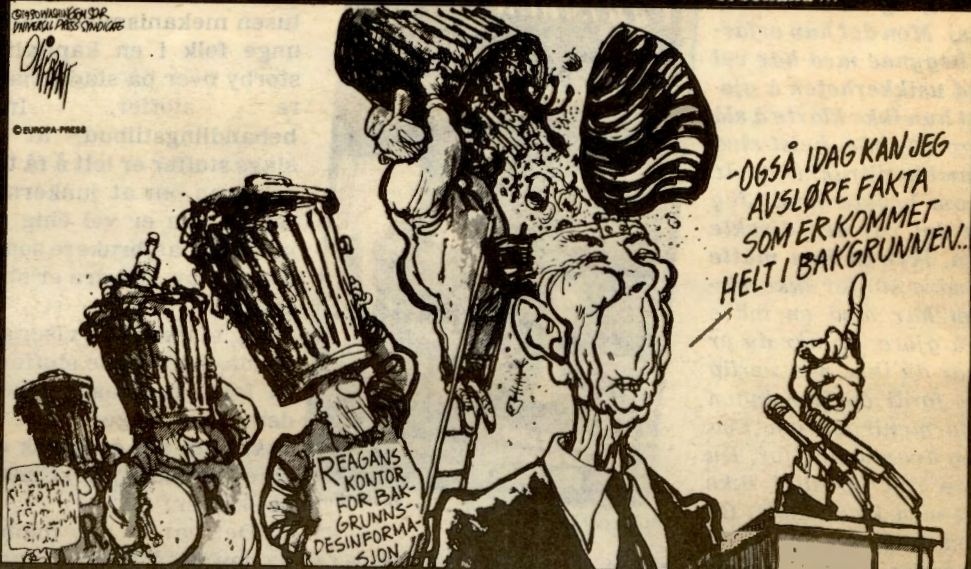
Ronald Reagan tapte!

— Ja, det er bare å beklage. Men vi må se realitetene i øynene og innse at vi har tapt. Yuo can't win them all, som vi bruker å si. Vi får bare håpe at vi ikke har slitt helt for-gjeves, at ihvertfall noen har fått åpnet øynene. Det er F. Doug-lis, leder for den norske avdelinga av «Reagan for Shah».

bevegelsen, som sier dette til Rute 80 etter at det ble klart at Reza Pahlavi jr. hadde vunnet kampen om sjah-tittelen. Norsk Ukeblad lot ham nylig stå fram og appellere om sympati og støtte etter at utnevnelsen var et faktum.

— Det står som helt klart at vår kandidat var den avgjort best

egnete til stillingen som sjah, framholder Doug-lis, som ennå holder håpet lysegrønt. — Reagan vil nok i praksis vise for all verden sine enestående talenter og evner, og man vil innse det felle-grep det var å forbigå ham ved sjah-utnevnelsen, forsikre-er en entusiastisk Doug-lis oss. Vi tviler ikke et sekund...

Husker du den-gang i måneskinn?

Husker du dengang
i måneskinn
da Halvorsen ga
Kraby inn?
... Nei

Erlend Sæteren

Promoting rørsla

Rød Ungdoms nye emblem — lansert på Tromøyleiren som-meren 79 av Clint fra Oslo RU — har allerede festa seg hos de fleste. Den røde stjerna på svart sirkelbunn kan ses i publikasjoner og på husvegger. Roc-kegruppa The Aller Vørste ser også ut til å ha forlatt det identiske merket de hadde. Der-med kan folk fritt bare fortsette med marke-ringene. — Hva med f.eks. å lage et RU-flagg med dette emble-

met? Det tar luven fra anarkista i det minste. MEN, ikke nok med det! Herved lanserer vi et nytt emblem: En grovt tegnet «R» inni en sirkel. Tidligere brukt av de chilenske motstandsgruppene, men skitt au... — Vi tar det! Med svart skrift på rød bunn gjør det seg ypperlig på flagg eller armbind (på musikkfestivaler eller 1. mai — demo'er der vi trenger å briefe litt), men ellers går det også som alt annet helt

bra på husvegger, buss/bane/tog/hurtig-rute-vegger og andre steder der vi kan komme til å gjøre litt «hærværk».

— Hvorfor «R»? kan du spørre. Vel, både Rød Ungdom, Rute 80, revolusjon, rebell, rock, råskap, rotløse og «Rørsla» begynner på R. Derfor: R'en er vår bokstav! Stå på, bruk emblema våre! Fram for «promoting» av rørsla.

AndeRs

Den brogede venstreside

Det har i det siste foregått en del endringer på den såkalte venstresida i Norge. Tidligere var Kommunistisk Universitetslag (KUL) studentorgani-sasjonen til Kommunistisk Arbeiderforbund (KA). Men etter at KUL en stund hadde makta i KA, har disse nå blitt kasta ut og KUL har skiftet navn til Kommunistforbun-det.

Den viktigste årsaken til bruddet er sy-net på Stalin. KA har utviklet en mer og mer nesegrus dyrking av Stalin. Denne utviklin-ga skjer sjelsagt sam-tidig med at KA knyt-ter seg nærmere og nærmere til Hoxas Albania. Sekterisme og dogmatisme er resul-tatet.

Kommunistforbun-det går derimot i mot-satt retning. De erklæ-rer at Sovjet opphørte å være sosialistisk i 1934. Men foreløpig ser

det ut til at sosialfascisme-analy-sen av sosialdemokra-tene står fast både i KA og Kommunistfor-bundet.

På den trotskistiske kant er det enda større endringer. Som tidli-gere omtalt har Oktober-gruppa ned-lagt seg sjøl og går kol-lektivt inn i SU. Den tidligere Oktober-gruppas viktigste poli-tiske aktivum er for ti-den trotskisten Anders Ekeland. Han er nå «fullverdig medlem» i kretsen rundt «IN-TERNASJONALEN».

Ellers er det noe uvisst hvordan det går med den andre trots-kistfraksjonen i Nor-ge. Disse har vært yt-terst få, og har i hoved-

sak spredd det svenske «Proleter Offensiv». Disse påberoper seg å være en seksjon av den fjerde internasjonale i Norge.

Vi bør også nevne en gruppe som kaller seg «Studiekomiteen» som til nå har utgitt et hefte kalt «Arbeiderklas-sens direkte diktatur». Om disse har forbindelser til trotskistene skal være usagt.

For lesere som ikke er fra Oslo, bør det nevnes at dette stort sett er fenomener konsentrert rundt Univer-sitetet. Ellers er det li-te nytt å melde fra andre prydgjenstan-der på den brokede venstresida, som NKP og NKU.

Brorson

NARKO-NAVNET INGEN TØR NEVNE — Del 2

Håkon Willoch snøres inn

Mer og mer tyder på at Rute 80 hadde helt rett da vi i et nummer tidligere i høst (nr. 5/6) påsto at Håkon Willoch nevø av velkjent høyrepolitiker var en av hovedmennene bak en større narko-liga.

Pål Busk fikk to måneder for mishandling av en narkokurer. Vi stilte et stort spørsmålstegn ved hvorfor Busk-navnet var slått opp med feite typer i dagspressa mens Willoch-navnet ble holdt skjult. Til tross for mistanken om sammenheng

FLERE JERN I ILDEN?

Nå viser det seg imidlertid at politiet mistenker Willoch for enda mer. Håkon Willoch som er begjært utlevert til Sverige av svensk politi, er blitt varetektsfengslet og han har siden fått utvidet

varetektsfengsling. Dette pga. at narko-politiet mener å ha sterke indier for at Willoch har samarbeidet intimt med narko-langeren Einar Aarseth, som er etterlyst over hele Europa. Det som har på seg er siktelse for å ha smuglet 15 kg hasj til Norge. Willoch mistenkes for å ha hjulpet Aarseth ut av landet ved å låne ham sin bil. Willoch nekter imidlertid for alt dette. Det eneste han innrømmer er at han har lånt bilen sin til Aarseth. Bilen er for øvrig funnet av spansk politi, men det er ik-

ke Aarseth som visstnok en stund skal ha skjult seg i professor Johan Galtungs villa i Spania.

VERDENS GANG ERFARER

VG hevder 28. desember at politiet mener Willoch har vært oppdragsgiver for Aarseth.

I avisen heter det bl.a.:

— Etter det VG erfarer vil siktelsen mot Aarseth (for innføring av 15 kg hasj til Norge. Vår anm.) bli forandret fordi etterforskningen tyder på at Aarseth har kjøp-

stoffet av Willoch ... — Willoch er også siktet for å ha solgt 5,3 kg hasj til en kurer i Oslo månedsskiftet november/desember i år.

Den 26 år gamle studenten (Willoch. Vår anm.) er også siktet for å ha smuglet en koffert med 16 kilo hasj fra Frankfurt til Fornebu 8. desember i år.

... Ved ransakingen av hans (Willochs) leilighet i Bygdøy allé fant politiet et kart som knytter Willoch til Aarseths Spania-flukt. Politiet er derfor også av den oppfatning at Willoch vet

hvor Aarseth er gått i dekning.

Alt tyder på at en eventuell innhenting av Einar Aarseth vil bety mye for om Willoch straffes eller ikke. Kanskje vil også flere ting angående Willochs forhold til brødrene Busk og da særlig Per Busks forbrytelser, komme fram hvis Aarseth fakes og frites for opplysninger.

RM

Håkon Willoch dementerer

I EXPRESSEN 7. juni 1980 finnes en artikkel om saken der bl.a. jeg involveres. (Navn er ikke benyttet, men de omtalte er gjort relativt lett identifiserbare.)

I RUTE 80 nr. 5/6 1980 finnes en artikkel om saken der bl.a. jeg involveres (med bruk av navn). I AKTUELL RAPPORT nr. 48 1980 finnes en artikkel om saken der bl.a. jeg involveres (med bruk av navn).

Alle disse tre artiklene er fulle av påviselige uriktigheter og injurerende spekulasjoner. De kan ikke benyttes som kilde for nye skrivelser om meg. Tiltak mot alle 3 forberedes, idet det nå ikke regnes å være noen annen utvei.

Til illustrasjon av hva som foregår nevner jeg et eksempel: Blant sakens dokumenter finnes en håndskreven papirlapp som angivelig er en forteg-

velse over pengeutbetalinger, og der finnes bl.a. ordet «onkel». Expressen forutsatte at jeg hadde skrevet lappen og framkom på dette grunnlag 7. juni 1980 med omtaler som «mannens onkel er en av Norges mest fremstående politikere», og med mistankeanmeldinger av helt meningsløst innhold. Oppklaringen: Lappen har overhodet intet med meg å gjøre. Tross dette er intet dementert, og Expressens skrivelser har fått ha sin «smitte-effekt». Et spørsmål er hva som har ført Expressen til å knytte meg til denne lappen.

Sakens aktor, kammar-åklagare Bill Henriksson, uttaler seg stadig til pressen om mine påståtte forhold. Mangfoldige ganger har hans uttalelser stått referert i pressen. Flere slike referater har Bill Henriksson benektet at han har vært kilde for. Bill Henriksson har således på skriftlig forespørsel fra min advokat skriftlig fraskrevet seg uttalelser som NTB hevder

at han faktisk har kommet med. Jeg vil på denne bakgrunn anbefale pressen å unnlate å trykke Bill Henrikssons uttalelser, eller referater fra disse, dersom det ikke kan føres sannhetsbevis for innholdet i dem.

Offisielt er jeg mistenkt i Sverige for narkotikaforbrytelser, et tilfelle av legemsfornærmelse og et tilfelle av «bilsvindel» (ikke drapsforsøk slik noen pga. rykter eller feilinformasjon har skrevet). De forhold som omtales av svensk påtalemyndighet i sakens sammenheng ligger ca. 2 års tid og lenger tilbake i tiden. Narkotikamistanken bygger på uholdbare gjetninger og mangler det minste bevis. Legemsfornærmelse- og bilsvindelmistanken bygger på forklaringen til den alkoholiserede skronemakeren Georg Alstad som beviselig har løyet, sagt imot seg selv og anmeldt falskt i saken. Dette kan påvises i sakens dokumenter. Jeg opplyser om at ingen av mis-

tankene eller deler av dem medfører riktighet.

Jeg skriver dette for å forsøke å stoppe de for meg og andre skadelige skrivelserne. Jeg ber om at jeg som ikke dømt blir vist hensyn, og at det ikke mer bidras til at jeg blir dømt på forhånd i presse og opinion. Jeg ber om at mitt navn ikke trykkes. Jeg ber om at hentydninger til min familie som «nevø av politiker» og «sønn av embetsmann» osv. som ikke engang vedkommer mistanken, unnlates trykket. Og jeg ber om at dette brev ikke brukes som bakgrunn for nye oppslag der jeg mistenkeliggjøres.

Dersom nye påstander, antydninger eller spekulasjoner (med eller uten «» eller «») planlegges trykket om meg i forbindelse med saken, oppfordrer jeg pressen til å luften stoffet for min forsvarer høyesterettsadvokat Tor Erling Staff før det forfattes.

Vennlig hilsen
Håkon Willoch

OVER: Faximile av VGs oppslag som trekker fram storforbryteren Einar Aarseths forbindelser med Håkon Willoch.

Generalsekretær Hu Yaobang tar styggelig feil når han sier at alt var negativt ved kulturrevolusjonen, og ikke noe var positivt. — For det var jo mye gøy også!

